

31. číslo

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

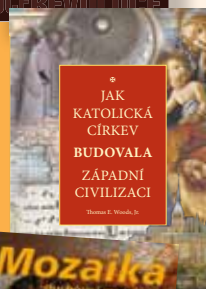
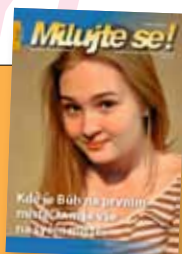
**Kde je Bůh na prvním
místě, tam je vše
na svém místě.**

Augustin z Hyppo († 430)

Obsah:

tricáté první číslo

- 3 **Jaký postoj, taková odezva**
- 4 **Kámen, který stavitelé zavrhli**
- 6 **Věděl, co chce, našel i jak...**
- 9 **Odvážný salesián**
- 13 **Mše ve vězení – ale jak?**
- 15 **Ateismus neboli zvrácená vize člověka**
- 19 **Řekli o víře a ateismu**
- 21 **Jak se nosí knihy**
- 22 **Jak caritas – milosrdná láska – změnila svět**
- 26 **První „vzorová nemocnice“ v Jeruzalémě**
- 28 **To dohrajeme jednou u Ježíška**
- 30 **A nehromadte si poklady na zemi...**
- 30 **Zasvěcený život**
- 31 **Ztráta svobody ve jménu svobody**
- 38 **Růženec na prstech**
- 39 **Životem s Pannou Marií**
- 40 **Řeč těla**
- 42 **Mozaika o modlitbě**
- 43 **A.M.I.M.S. M. – knihy pro misijní využití**
- 45 **Je živý, působí i dnes, dává se poznat a volá**
- 49 **Jak na to?**
- 50 **Dva přímluvci v nebi**
- 52 **Základem je rodina, tam vše dobré začíná (rozhovor s Mons. Janem Graubnerem)**
- 55 **Krok správným směrem**
- 56 **Svatba ať je slavnost! (papež František)**
- 57 **Svatební noc – je to mýtus?**
- 50 **Nic není ztraceno**
- 62 **Společenství čistých srdcí**
- 63 **SČS v kostce**

Milovaní čtenáři!

Před několika lety mě velmi překvapil jeden z mých známých. Byl to opravdu dobrý a čestný člověk, ředitel menší vesnické školy – sám sebe však označoval za nevěřícího. Přinesl mi knihu nějakého amerického autora, který se zamýšlel nad směřováním současné civilizace a nad důsledky toho, že se vzdaluje od svých křesťanských kořenů. Vůbec netuším, jak se ten můj známý ke knize dostal – snad mu ji někdo daroval, půjčil nebo doporučil koupit. Zaujala ho tak, že chtěl, abych si ji také přečetl. Kniha byla velmi zajímavá – vedla k zamyšlení. Mě však nejvíce zaujalo to, jak i dnes může dobrá kniha silně zapůsobit i tam, kde bychom to vůbec nečekali.

Chci vám proto nyní doporučit tři takové knihy. Doporučit je vám osobně a také pro šíření ve vašem okolí:

Gabriele Kuby: Globální sexuální revoluce (s podtitulem *Ztráta svobody ve jménu svobody*) – viz str. 31 tohoto čísla časopisu *Milujte se!*.

Thomas E. Woods Jr.: Jak katolická církev budovala západní civilizaci – viz str. 27.

P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda: Mozaika duchovní moudrosti – viz str. 42.

Ta poslední je záměrně vydána tak, aby i její cena umožňovala další šíření opravdu ve velkém. Ale i ty ostatní stojí za to! Seznamte se s nimi a pomozte je šířit. Děkuji.

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

31/2014, VIII. ročník, vydáno 21. listopadu 2014

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.

Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.

Překlady: Terezie Eisnerová OP

Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátit, případně upravovat.

Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Jan Zofák

Jaký postoj, taková odezva

Před zemědělským stavením seděl chlapec se svým dědečkem. Uslyšeli auto přijíždějící po prašné cestě, která vedla kolem domu a jen málokdy po ní někdo cestoval.

Když je řidič auta s cizí poznávací značkou spatřil, zastavil a zeptal se na cestu do blízkého města.

Dostal od staříka odpověď a zamířil zpátky k autu. Po několika krocích zaváhal, otočil se a rozpačitě oslovil starého muže: „Řekněte mi, pane, jací jsou tady v okolí lidé?“

„Proč se ptáte?“ opáčil děda.

Cizinec přistoupil o pár kroků blíže a řekl: „Právě jsem odjel z města plného hlupáků. V životě jsem nepotkal tak nepřátelské lidi.“ Cizinec pokračoval: „Bydlel jsem v tom městě víc než rok a nikdy jsem se s nimi nesžil.“

„Počítám, že stejné lidi najdete i tady v okolí,“ odpověděl stařec.

Cizinec se rozloučil a odjel. Vnuk se zatvářil zmateně, ale neřikal nic.

Za několik hodin u stavení, kde ti dva stále ještě seděli na verandě, zastavilo další auto. Řidička se širokým úsměvem ve tváři rázně přikráčela po pěšince k domu a zeptala se na cestu do téhož města. Pokyny si pečlivě zapsala a pak vyzvíдалa: „Povězte mi, jací jsou tady v okolí lidé?“

Starý farmář se znovu otázel: „Proč se ptáte?“

„Víte, stěhuji se sem z jednoho městečka, nejmilejšího, jaké si člověk vůbec může přát,“ odpověděla žena s úsměvem. „Díky těm lidem jsem se tam cítila opravdu doma. Sousedé byli velmi přátelští. Měla jsem pocit, jako bych tam bydlela celý život.“

„No,“ řekl stařík, „stejně lidi najdete i tady v okolí.“

Žena nastoupila do auta a odjela. Chlapec se obrátil na dědečka a ve tváři měl zmatený výraz. „Dědo, proč jsi těm cizincům dal na stejnou otázku opačné odpovědi?“ zeptal se.

Dědeček položil chlapci ruku na rameno a odvětil: „Protože, hochu, záleží na postoji každého z nás k ostatním, jaká bude odezva okolí. Lidé jsou po celém světě skoro stejní.“

**... stejné lidi
najdete i v okolí.**

Brian Cavanaugh ■
(„Kolik váží sněhová vločka
a jiné příběhy“, Karmelitánské
nakladatelství, 2003)

Kámen,

který stavitelé zavrhli

V Bibli opakovaně čteme známý verš: „Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním,“ (srov. Žalm 118,22; Iz 28,16; Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Sk 4,11; Řím 9,32n; 1 Kor 1,23; 1 Petr 2,6n). Nejčastěji tyto verše slycháváme při bohoslužbách ve velikonoční době. Tradičně se vztahují na Ježíše Krista, kterého židé odmítli, ale on je přesto tím nejdůležitějším kamenem – základem spásy celého lidstva. Jenomže na tento verš je možné pohlédnout i z jiného úhlu. A pak je to vlastně o nás.

Také ty jsi stavitelem

Ti stavitelé, to můžeme být my a ten kámen může být balvanem, od kterého ve svém životě utíkáme. Pro někoho jím je problém ve vztahu k jinému člověku, pro jiného nemoc, pro dalšího finanční problém nebo nějaké následky dřívějšího hříchu a podobně...

Jakmile něco takového přijde, nejraději bychom se toho okamžitě zbavili a dostali to nějak pryč ze svého života. Ale protože víme, že Bůh nás má rád a že by nedopustil něco, co by ve finále nemohlo být k našemu

prospěchu, je jasné, že odvrhnutí takového balvanu by znamenalo zbavit se nejdůležitějšího stavebního dílu, který se má stát kvádrem nárožním.

Co si představit pod odvržením balvanu nemoci?

Například odvržení nemoci. Vidíme to u mnohých – člověk trpí, nadává, vzteká se, závidí druhým a stále se od tohoto svého balvanu distancuje. Nepřijímá ho. Samozřejmě je správné chodit k lékaři a svědomitě dělat vše, co může zdraví

růst? Začíná to reálným zhodnocením situace a svých možností, pokračuje modlitbou a trvalou snahou situaci řešit, pokud je ještě řešitelná... A pokud není (a dnes je v takových potížích řada lidí), je třeba nést toto břímě třeba až do smrti bez toho, že by se člověk uchýlil k nečestným řešením.

Jak se z balvanu stane nárožní kámen

Na příkladu mnoha světců, ale i zcela obyčejných lidí můžeme vidět, jak velké požehnání přišlo skrze to, že problém přijali a zabudovali ho do stavby svého života. Vždy znovu nad tím žasnu u svatě Moniky. Monika měla nepokřtěného manžela – pohana. To byl první balvan. Nepodařilo se jí vychovat syna Augustina v křesťanské víře, ani nedosáhla toho, aby byl pokřtěn. To byl další balvan. A jak to řešila? V jejím životopise čteme, že se dlouho modlila a vše se jen zhoršovalo. Augustin se přidal k sektě manichejců, měl nemanželské dítě a na dobře míněné snahy maminky nedbal. Jiný by na místě Moniky již dávno polevil v modlitbách, zmalomyslněl, možná zatrpknul... Ale ona pokračovala dál v modlitbě i v dobrém příkladu. A výsledek se po letech dostavil. Jak u syna, tak u manžela – oba se stali křesťany, Augustin dokonce biskupem a velkým světcem. Kdyby Bůh vyslyšel Moniku hned, neměla by důvod se tak dlouho modlit, možná by se ze syna nestal tak významný světec a ona sama by se nepromodlila

k osobní svatosti. Díky tomu, že tento balvan stále předkládala Bohu a hledala Boží řešení, přišlo nakonec řešení, které předčilo všechna očekávání.

Podobně je to se všemi ostatními těžkostmi, které ve svém životě vnímáme jako balvan. Je třeba takový problém opakovane a vytrvale předkládat Pánu Bohu, dělat, co je v našich možnostech, a s velkou důvěrou spoléhat na to, že Bůh má řešení pro každou situaci – i kdyby to bylo vytrvat v dobrém až do konce uprostřed obtíží a těžkostí. Aby se i na nás mohlo naplnit, že kámen, který jsme chtěli odvrhnout, se při naplnění Božích záměrů může stát naším nárožním kvádrem.

P. Marek Dunda ■

*Pane, dej mi sílu
změnit to,
co změnit jde,
dej mi trpělivost
snášet to,
co změnit nejde,
a dej mi moudrost
rozeznat jedno
od druhého.*

Foto: Flickr, Fozzman (CC BY-NC-ND 2.0)

opravdu prospět. Ale přitom je možné odevzdat se do Boží vůle a balvan nemoci přijmout – s modlitbou se připojit k postoji Ježíše Krista, který nesl svůj kříž s trpělivostí a láskou. Takto nesený problém nemoci se stává velkým zdrojem posvěcení pro nemocného a požehnáním pro celé jeho okolí.

A co balvan finančních problémů?

Opět to vidíme kolem sebe. Krátkodobá řešení typu „nezajímá mě to“, „neplatím“, „půjčuji si bez ohledu na to, co bude za měsíc“... Nebo krádež. Nebo dokonce zoufalá rezignace v podobě sebevraždy. A jak vypadá přijetí finančních problémů – toho balvanu, který mi může pomoci

Foto: Flickr, krechstrom (CC BY-NC-SA 2.0)

Věděl, co chce, našel i jak...

Kdo opravdu chce, nehledá výmluvy, ale způsob... A kdo důvěřuje Bohu, může se pustit i do toho, co je opravdu nebezpečné. S ním nic neztratíš, i kdybys v očích lidí zdánlivě prohrál.

Hned po likvidaci klášterů v dubnu 1950 se řeholní kněz salesián Titus Zeman začal zaobírat myšlenkou převést tajně přes hranice mladé salesiánské bohoslovce do Turína, aby tam dokončili studia, která jim byla v Československu znemožněna s nástupem komunismu.

Jenže nevěděl jak. Ale časem našel P. Titus i způsob: 2. července 1950 ho na faře v Šenkvicích navštívil P. Ernest Macák a ukázalo se, že i on má podobnou ideu. Slíbil, že Tita seznámí s převaděčem. Titus Zeman se stal organizátorem velmi nebezpečné a riskantní akce.

A začaly přípravy. Nejprve bylo třeba rozhodnout, komu je možné nabídnout účast, a pak bylo nutné promyslet trasu do Turína. Vše se muselo vykonat nejvýš nenápadně a tajně bez předčasného vyzrazení.

Poprvé přes hranice

První výprava začala 31. srpna večer. Menší skupinky bohoslovců se sešly na smluveném místě krátce před půlnocí u řeky Moravy poblíž obce Závod. Všichni si byli vědomi rizika, do kterého vstoupili... Řeku překonali a ocitli se v Rakousku, ale nejprve v sovětské zóně – Rakousko v té době, pět roků po válce, bylo ještě rozděleno na čtyři zóny: sovětskou, americkou, francouzskou a anglickou. Po hodině cesty se dostali na železniční stanici a odtud do Vídně.

Do Turína – a zpět!

Otec Titus zašel s celou skupinou do vídeňského domu salesiánů a ještě

Foto: archiv SDB

v noci 1. září odcestovali vlakem do Amstettenu a dále na poutní místo Maria-Neustift. Tam nepozorovaně přešli do americké zóny. Od té chvíle byli v bezpečí. Následoval Linz, Innsbruck (ve francouzské zóně) a Brenner na hranici s Itálií. A po dvou týdnech – 12. září 1950 – vytoužený Turín.

Po několika dnech se P. Titus vrátil do Československa s požehnáním hlavního představeného Pietra Ricaldoneho. Nemohl však už zpátky na faru do Šenkovic, a tak se schovával u své sestry v Bratislavě a pak v Pezinoku. Připravoval další výpravu.

Nejen bohoslovci, ale i kněží

Účastníci druhé výpravy se sešli v pátek 23. října v Šaštíně v domě Augustína Hercoga. Nebyli tu už jen bohoslovci jako v první skupině. Tentokrát šli i někteří kněží. Začali se totiž objevovat zatykače na kněze, a tak se útěk do ciziny některým jevil jako možná záchrana před vězením. Druhý den vyrazili a po společné mši svaté, kterou slavil na jedné louce za lesem novokněz Andrej Šandor, zamířili směrem k Závodu, kde se k nim připojili další kněží a laici. Dohromady jich bylo dvacet osm.

Nečekané komplikace

Kolem půlnoci došli k rozvodněné Moravě. Bylo chladno a na trávě se tvořila jinovatka. Vysvlékli si šaty a přebrodili se přibližně do poloviny řeky. Čtyři z nich ji přeplavali a natáhli lano. Nafoukli člun a postupně se všichni převezli na druhý břeh. Podařilo se to, přestože se vše výrazně zkomplikovalo: lano se strhalo a některým se namočily, nebo i uplavaly osobní věci a šaty. Otec Titus po vynaloženém vypětí sil omdlel.

Nemuselo se to povést

Když se probral, byla jeho první otázka: „Jste tu všichni? A zdraví? Nikdo se neutopil?“ Když mu přisvědčili, začal děkovat modlitbou Panně Marii Pomocnici. Dál pokračovali až zase večer, a to podobnou trasou jako s první výpravou. Do baziliky Panny Marie Pomocnice v Turíně došli 4. listopadu a P. Titus jim tam řekl: „Drazí bratři, na vlastní kůži jsme zakusili to, co řekl don Bosko: Když budete důvěřovat Panně Marii Pomocnici, uvidíte, co jsou zázraky. Naše cesta byla velmi těžká a zdálo se, že se nepodaří. V řece jsme všichni vzývali Pannu Marii Pomocnici a ona nás přímo zázračně zachránila. Buď jí za to díky!“ ▶

Stal se organizátorem velmi nebezpečné a riskantní akce...

... převést tajně přes hranice mladé salesiánské bohoslovce do Turína, aby tam dokončili studia, když v Československu nesměli.

Nabídka představených

Představení salesiánů obdivovali P. Tita, jak s nasazením vlastního života převáděl své spolubratry do zahraničí. Nabídli mu, aby zůstal v Itálii anebo šel na misie do ciziny a víc už takto neriskoval. Při zpáteční cestě se přes zimu zdržel v Linci. V březnu 1951 se ještě s jedním průvodcem přeplavil přes rozvodněnou Moravu. V obci Závod se jim podařilo uniknout ozbrojené hlídce. A v příštích dnech už zase chystal novou skupinu.

Zaskočení nepředvídanými okolnostmi

Se skupinou šestnácti lidí se sešel 7. dubna v Šaštíně. K ránu pak vyrazili. Po noční bouři bylo všude plno bláta. Na domluveném místě se setkali ještě s další skupinou kněží. Otec Titus odsloužil mši svatou. Odpoledne ale zase začalo pršet a přšelo až do rána. Kráčeli blátem. Někteří starší kněží nestačili ostatním, zaostávali a skupina se začínala trhat. Když došli k rozvodněné řece, zjistili, že asi pět účastníků chybí. Marně P. Titus ujišťoval, že vše je bezpečné a že je třeba zachovat klid a rychle jednat.

Rozhodnutí pod vlivem obav

Nastal chaos. Někteří neplavci měli strach. Blížilo se už svítání, a tak nebylo možné zaručit, že všichni nepozorovaně projdou

na druhou stranu řeky ještě za tmy. Otec Titus řekl: „Musíme se o to pokusit, i kdyby na to měl někdo doplatit chřipkou nebo zápalom plic.“ Ale starší kněží prosili, ať se najde jiné řešení nebo ať se vrátí. Mladší chtěli pokračovat. Čas pracoval proti nim. Titus Zeman se marně snažil situaci uklidnit – všem dodával odvalu. Ale nakonec padlo rozhodnutí, že se vrátí. . .

Po dvou nebo po třech začali pomalu odcházet. Titus jim ještě stihl říci, že na ně počká v Šaštíně a pak oznámí nový termín přechodu. Jenže po rozednění pohraničníci jednu skupinku zachytili. Vyhlásili poplach a spolu s armádou prohledávali celý terén, takže do večera pochytili 15 z 22 členů výpravy. Klerika Antona Kyselého zatkli až 13. srpna. Jen několika málo se podařilo uniknout. Pro otce Tita Zemana však začala 8. dubna 1951 jeho křížová cesta.

P. Marek Dunda ■ a další články v časopise *Don Bosko dnes*

Nabídli mu, aby zůstal v Itálii... Ale on se vrátil do Československa a pokračoval.

Prameny pro celou sérii:

Radošinský, Michal Titus. Ilegálne výpravy s požehnaním predstavených. *Don Bosko dnes*, 2012, č. 4, s. 28n.

Slivoň SDB, Josef. Eucharistia v cigaretovom papieri. *Don Bosko dnes*, 2011, č. 3, s. 29n.

Kotrís, Jozef. O bratrovi Titusovi rozprávajú jeho sestry. *Don Bosko dnes*, 2012, č. 3, s. 28n.

Radošinský, Michal Titus. To nebolo dobrodružstvo ani senzácia, ale láska k dušiam. *Don Bosko dnes*, 2012, č. 6, s. 28n.

„Na vlastní kůži jsme zakusili to, co řekl don Bosko: Když budete důvěřovat Panně Marii Pomocnici, uvidíte, co jsou zázraky.“

P. Titus Zeman SDB

Z tematického tábora slovenských salesiánů, zaměřeného na odkaz P. Tita Zemana SDB

Foto: SDB Tri horky

Foto: SDB Trávníčky

Odvážný salesián

Tradice katolické církve hovoří nejen o mučednících – lidech, kteří pro Ježíše Krista dali život –, ale i o vyznavačích – ti pro svou víru mnoho vytrpěli, i když nakonec zabiti nebyli. Kým byl salesián Titus Zeman, řeholní kněz, který neváhal riskovat svůj život (viz předcházející článek) pro záchranu duchovních povolání?

V rozhovoru pro „Katolický týdeník“ 40/2011 zmínil P. Jozef Slivoň SDB vzpomínku, která předcházela jeho souhlasu stát se vicepostulátorem procesu blahorečení Tita Zemana: „P. Titus musel celou noc ležet na betonu v samotce s roztaženými rukama, a když se schouli zimou, dozorce ho polil studenou vodou. Potom měl celý den stát na jedné noze, a když přešlápl na druhou, dozorce ho zbil...“

Základem je rodina, tam vše dobré začíná

Titus Zeman se narodil 4. ledna 1915. Pocházel z deseti dětí. Základy víry dostal už doma v rodině ve Vajnorech. Zbožní rodiče vedli děti k modlitbě, a to především svým příkladem. Otec konal službu

kostelníka, stejně jako dříve děda a předtím zřejmě i praděd.

Ohledně povolání měl jasno brzy

Když bylo Titovi 12 let, řekl mamince, že chce studovat na kněze u salesiánů ▶

Foto: archiv SDB

Titus Zeman

Titus Zeman s rodiči a nejmladší sestrou

Foto: archiv SDB

v Šaštíně. Rodiče neměli peníze, aby ho tam doprovodili, a tak se nabídla teta, která měla vlak zadarmo, že se vypraví s ním a záměr mu vytlučte z hlavy. V Šaštíně se pokusil odradit Tita od jeho rozhodnutí inspektor salesiánů P. Jozef Bokor. Řekl mu, že je velmi slabý a že bude plakat po mamince. Odpověď dvánáctiletého Tita všechny překvapila: „Ale já mám druhou maminku tady, já tu plakat nebudu.“ A ukázal směrem k bazilice Panny Marie: „Dělejte se mnou, co chcete, jen mě přijměte!“ A Bokor rezignoval: „S tím chlapcem se nedá mluvit. On si to nedá vymluvit. Je povoláný! Je to Boží vůle, proti které nemá smysl bojovat!“ Vrátili se tedy domů a Titova teta jen řekla sestře: „Agneso, nezlob se, není pomoci. Ten chlapec tam musí jít.“

Šaštín, Moravská Ostrava, Řím...

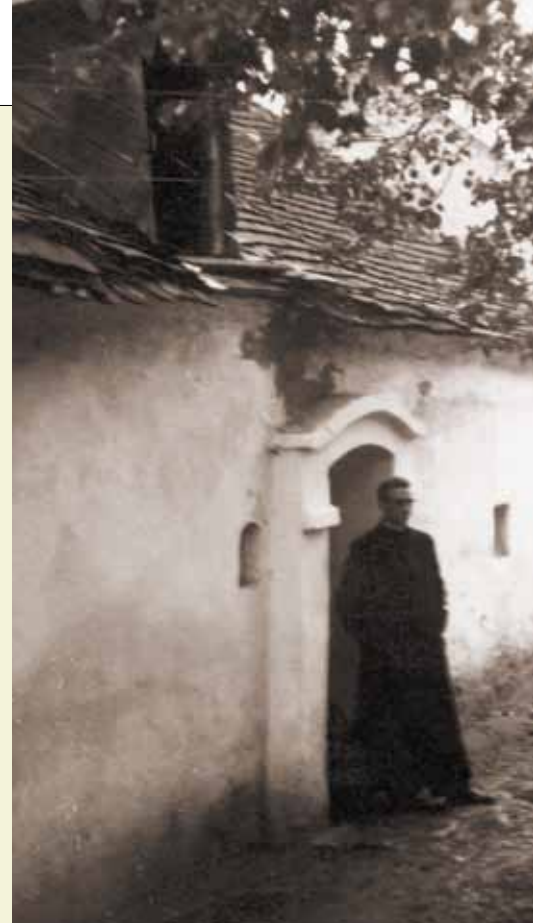
Studoval tedy v Šaštíně, v Svätom Beňadiku a ve Fryštáku u Holešova. Asistenci (tj. salesiánskou praxi) vykonával i v Moravské Ostravě. Teologii studoval v Římě na Gregoriánské univerzitě a pak v Chieri u Turína.

Modlitba za nemocnou maminku

V dubnu 1940 mu vážně onemocněla maminka. Když se dozvěděl tuto smutnou zprávu, šel do baziliky a prosil: „Pane Bože, kolik roků přidáš mé mamince života, o tolik roků zkráš můj život.“ Když pak P. Titus zemřel, spolubratři, kteří věděli o této prosbě, si uvědomili, že Pán Bůh splnil, oč jej prosil: spravedlivě rozdělil roky jejich života – oba totiž zemřeli 54letí.

Nemodlím se za smrt sestry

V květnu 1940 se Titus dověděl o těžkém zdravotním stavu mladší sestry Veroniky, která dostala zápal mozkových blan a podle názoru lékařů měla zemřít. Titus si zašel za lékařem v Turíně, aby se ho zeptal na jeho názor. Ten, když se obeznámil s jejím zdravotním stavem, mu řekl: „Modlete se, aby zemřela a moc netrpěla. Když se stane zázrak a nemoc přejíže, bude postižená tělesně i duševně.“ Tak potvrdil diagnózu slovenských doktorů. Titus napsal domů dopis, že se nemodlí za její smrt, ale za brzké uzdravení. A stalo se, co nikdo nečekal, čemu

V rodném domě ve Vajnorech

„S tím chlapcem se nedá mluvit. On si to nedá vymluvit. Je povoláný! Je to Boží vůle, proti které nemá smysl bojovat!“

ani lékaři nechtěli uvěřit: Veronika se úplně uzdravila a nezůstala postižená ani tělesně, ani duševně.

Přátelský, ale i odvážný kněz – salesián

Dne 23. června 1940 přijal Titus z rukou kardinála Maurillia Fossatiho svěcení a stal se salesiánským knězem. Vrátil se na Slovensko, v Bratislavě dokončil studium a ještě si doplnil vzdělání z chemie a přírodopisu. V Trnavě pak vyučoval jako profesor chemie, matematiky a fyziky na biskupském Slovenském gymnáziu. Byl mimořádně kamarádský, upřímný, tichý, skromný, laskavý a pozorný vůči všem. Pomocnou ruku podával bez požádání, když věděl, že ji někdo potřebuje a on dokázal v té chvíli pomoci. Během druhé světové války ukrýval s velkým rizi-

Foto: archiv SDB

kem mladého Žida v neobývané části gymnázia a staral se o něj.

Tajná akce s rozvěšením křížů

Po válce byl do bývalého biskupského gymnázia dosazen za ředitele komunista Mikuláš Gašparík. Protože salesiáni doufali, že jim časem zase gymnázium vrátí, zůstali tam a dál vyučovali. Jednoho dne po příchodu do školy zjistili, že ředitel nařídil sundat kříže. Studenti, profesori, rodiče a obyvatelé Trnavy proti tomu protestovali, ale marně.

Profesor Bakoš, P. Titus a student William Schmidt v noci 7. února 1946 kříže opět rozvěsili do všech tříd a také do sborovny. Studenti byli ráno mile překvapeni, ale ředitel to viděl jinak: opět nařídil kříže strhat a oba vyučující vyhodil ze školy. Když Titus po této události přišel ke svým rodičům, matka mu řekla: „Proč to udělali, a proč jsi to udělal ty?“ Odpověděl jí: „Maminko, jsem služebník Krista Pána a já ho nemám mít na svém pracovišti?! Na této škole potom nemám co dělat!“

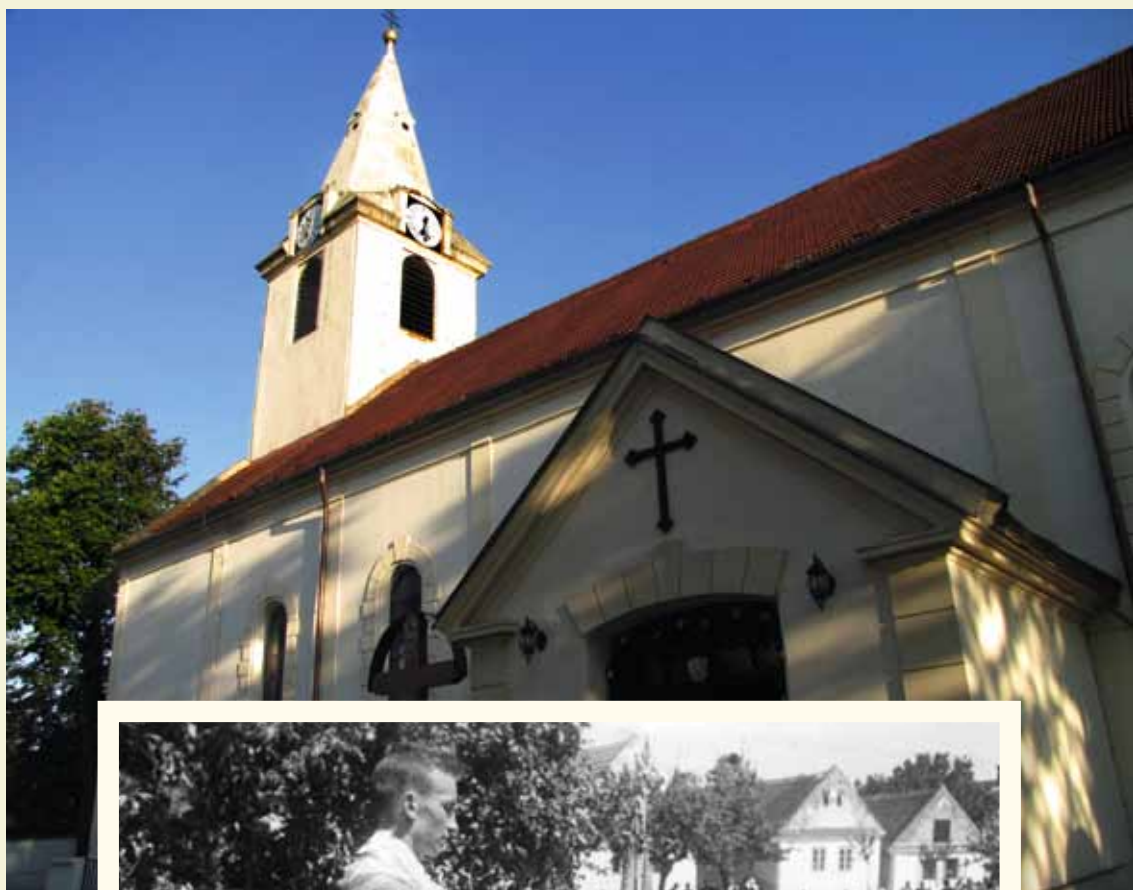
Přehlédnut při likvidaci klášterů

Poté, co v krátkém čase vystřídal několik míst, kde působil jako kněz, byl v září ▷

Jako student teologie v Římě (čtvrtý zleva)

Foto: archiv SDB

Primice ve Vajnorech (nahore vajnorský kostel)

Foto: 2x archiv SDB

Titus Zeman se spolubratry na přehradě mládeže 1950, Titus druhý zprava

Foto: archiv SDB

1949 poslán jako kaplan do Šenkovic. Tam se hned zapojil do práce ve farnosti. Právě díky tomu, že nebyl při likvidování klášterů a zatýkání řeholníků na svém

místě – ve svém řeholním domě jako jeho ostatní spolubratři –, unikl pozornosti úřadů a nebyl internován. A mohl působit dál.

Otce Tita prokurátor popsal jako zarytého nepřítele státu ve službách vatikánské zpravodajské služby a žádal pro něho absolutní trest – smrt.

Fotografie z vězení

„Když jsem se potřeboval vyzpovídat, dal jsem během odpolední vycházky vězňů znamení P. Titovi. Chodili jsme dokola ve dvou zástupech. Protože jsem byl od něho vzdálený, byl jsem ve druhém zástupu asi deset metrů za ním, vystoupil z řady a sehnul se, jako by si zavazoval boty. Postavil se, až když jsem byl u něho. A tak jsme kráčeli vedle sebe. Já jsem se mohl nenápadně vyzpovídat. A tak dozorcí, kteří nás sledovali, nic nezpозorovali. Když mi dal rozhřešení, podíval se mi na chvíli do tváře a já jsem pocítil úžasnou radost z Božího odpuštění a ze služby kněze, který zastupuje Krista. Tuto svátost vysluhoval horlivě, jako otec, přítel, soudce, lékař a kněz.“

vzpomínka spoluvězně z Valdic

Situaci je třeba využít ke konání dobra

Sám však cítil, že je třeba toto zvýhodnění ponechané svobody využít, a tak hledal, jak pomoci ostatním. Především mu ležela na srdci starost o salesiánské bohoslovce, kterým nebylo dovoleno dostudovat. Rozhodl se, že se ujme riskantního podniku a pokusí se studenty převést přes ostře strážené hranice do Rakouska a pak do Turína, kde by mohli pokračovat v cestě ke kněžství.

Napotřetí to nevyšlo

První dvě cesty se skupinou bohoslovců a pak i kněží se mu podařily. Druhý přechod ale sám hodnotil jako zázrak Panny Marie Pomocnice. Přes varování a nabídky zůstat v cizině se rozhodl ještě pro třetí cestu – datum stanovil na 9. dubna 1951. Tentokrát se sešlo několik komplikujících skutečností: déšť, bláto, rozvodněná řeka Morava, ve skupince byli i starší a neplavci, kterým nestačily síly. Navíc přišli k řece až krátce před rozedněním. A projít bylo možné jedině za tmy. Přestože Titus ostatní povzbuzoval, bylo rozhodnuto, že se vrátí. Většina členů skupiny byla při návratu chycena a uvězněna.

Zešedivěl a vytloukli mu zuby

Otec Titus byl převezen do bratislavského hradu. Na výslechy ho vodili do zadního křídla severního opevnění. Přitom ho vždy zbili. Tehdy mu vytloukli i zuby. Na výsleších byl asi padesát osmkrát! Nelidské způsoby mučení způsobily, že zešedivěl.

„Vše, co se mi klade za vinu, jsem dělal z lásky k Církvi a osobně z lásky k salesiánské společnosti, které děkuji za vše, čím jsem... Svědomí mi nic nevyčítá.“

P. Titus Zeman SDB

Mše ve vězení – ale jak?

Příbuzní P. Tita Zemana ho pravidelně v letních měsících navštěvovali. A na podzim přinesli hrozen. Když se dozorce ptal, na co hrozen, odpověděli, že Vajnory jsou v dobrém vinařském kraji. Z toho hroznů pak P. Titus tajně připravoval hroznovou šťávu, která se v takovýchto těžkých podmínkách mohla použít místo vína ke sloužení mše svaté. Ke mši svaté byl potřeba ještě chléb. Ten se připravoval z rohlíků pro diabetiky – neobsahoval nic jiného než vodu a mouku. Rukojeť lžice, kterou jsme jako jediný příbor v cele mohli mít, jsme týden brousili na kousku betonu u toalety v cele. Tak vzniklo ostrí, kterým jsme potom rohlík pokrájeli na malé kostky, které jsme balili do cigaretového papíru, aby se nedrobily. P. Titus s úžasnou radostí a vděčností sloužil mši svatou, aby se mohl setkat s Kristem a aby i nám mnohým mohl dát svaté přijímání. Sloužení mše svaté však nebylo snadné, protože v cele, kde nás bylo osm reholníků-kněží, byl i jeden několikaná-

Foto: Ondřej P. Vaněček

V cele byl i jeden několikanásobný vrah a jeho úkolem bylo donášet, co děláme.

sobný vrah, jehož úlohou bylo pravidelně donášet všechno, co jsme dělali a o čem jsme mluvili. Jemu jsme nabídli postel ve středu místnosti úplně nahoře, a tak jsme na posteli pod ním získali místo, které nemohl sledovat. Tam se sloužila mše svatá. Otec Titus znal všechny texty z paměti, nejčastěji sloužil ke cti Panny Marie. Později dokonce prostřednictvím vězňů, kteří roznášeli obědy, posílal

P. Titus v papírové krabici na léky kousky rohlíku v cigaretovém papíře proměněné při mši svaté na Eucharistii i do jiných cel, zvláště laikům, kteří byli věznění pro Krista. Ostatním dával P. Titus přijímání při pravidelné obědové procházce na dvoře, vždy tak, aby si toho dozorcí nevšimli.

vzpomínka spoluvězně na P. Tita ■

Při vyslýchání mu opakovaně ponořovali hlavu do vědra plného výkalů, kopali ho po celém těle, bili ho po patách, zlomili mu levou klíční kost a nosní přepážku... Bili ho i po hlavě – po jednom takovém úderu praskla lebeční kost a ohluchl. Trýznili ho i zimou a hladem. Lékař po třech měsících od Titova zatčení při prohlídce v justičním paláci v Bratislavě 11. července 1951 zjistil, že vězni „Titus a spol.“ zhubli o 16 i víc kilogramů.

Navržen trest smrti

Soudní proces začal až 20. února 1952. Obžalobu přednesl státní prokurátor Michal Krajčo, který otce Tita popsal jako zarytého nepřítele státu ve službách vatikánské zpravodajské služby a žádal pro

něho absolutní trest – smrt. Když bylo obžalovanému P. Titovi umožněno, aby přednesl svou obhajobu, řekl: „Ve svém svědomí se necítím vinen. Vše, co se mi klade za vinu, jsem dělal z lásky k Církvi a osobně z lásky k salesiánské společnosti, které děkuji za vše, čím jsem... Svědomí mi nic nevyčítá. Jsem klidný.“

Zmírněno „jen“ na 25 let

Ráno 22. února se jednací síň zcela zaplnila. Předseda soudního senátu Pavol Korbuly vynesl rozsudek, ve kterém oznámil, že soud upouští od absolutního trestu smrti a Tita Zemana odsuzuje na 25 roků vězení. Následovaly pobyty ve věznicích na Slovensku, v Čechách i na Moravě: v Ilavě, na Mírově, v Jáchymově v táboře

„L“ (označovaném jako likvidační tábor, kam posílali většinou katolické kněze), ve Valdicích... Bylo několik prezidentových amnestií: 1953, 1956, 1957, 1960 a 1962, při žádné však nebyl propuštěn.

Nepřevychovatelný „náboženský fanatik“

Jeho věrnost Církvi shrnuli v jednom jeho vězeňském hodnocení z roku 1954 slovy: „Je fanatickým vyznavačem politiky Vatikánu a vysoké církevní hierarchie.“

I když bylo velmi náročné zvládat vězeňskou práci, P. Titus se snažil plnit předepsané normy na 180 až 190 procent, aby tak pomohl těm, kterým fyzické síly nestačily, neplnili normu, a proto nedostávali stravu. ▷

Rok 1968 – P. Titus Zeman může opět sloužit jako kněz

Foto: archiv SDB

S podlomeným zdravím a stálým sledováním

Konečně byl 10. března 1964 po odpykání poloviny trestu (téměř po třinácti letech) propuštěn z vězení. Měl podlomené zdraví a na svobodu se dostal podmíněně na zkušební dobu sedmi let. Státní bezpečnost ho do konce života sledovala a on to věděl. Zaměstnání našel jako dělník ve skladu textilu, později jako skladník.

Knězem salesiánem s omezeními

Těžce nesl, že nemůže vykonávat své kněžské a salesiánské povolání. Alespoň se snažil věnovat se dětem, se kterými chodil na poutě do Marianky a do Šaštína. Až v roce 1967 dostal povolení sloužit mši

Uzavření diecézního procesu blahořečení Tita Zemana, pečetení dokumentů

„To, do čeho ses pustil, nebylo dobrodružství, lehkomyšlnost, touha po senzaci. To byla láska k duším.“

provinciál Andrej Dermek při pohřbu

svatou v kostele ve Vajnorech – v civilu, u bočního oltáře a bez přítomnosti věřících. Po pár měsících mu bylo dovoleno zpovídat, a pak konečně i sloužit veřejně bohoslužby.

Umřel v náručí kněze-spoluvězně

Od srpna 1968, když vtrhly do Československa armády sousedních zemí, se začal jeho zdravotní stav prudce zhoršovat.

„Neboj se, drahý Tite, tvoje kněžství dnes nekončí, ale pokračuje v kněžství těch, kterým jsi umožnil stát se kněžími. Několik desítek kněží salesiánů ti děkuje za své kněžství.“

Andrej Dermek

Jeden z bývalých žáků se ho při setkání po propuštění z vězení optal: „Jak jste to mohl všechno vydržet?“

Otec Titus ukázal na obraz trpícího Krista a řekl, že On mu dával sílu. Často rozjímal o umučení Pána Ježíše a z něho čerpal sílu. Nelidské mučení přetrpěl s vírou a jako Pán Ježíš na kříži i on odpustil mučitelům. Po návratu z vězení nehovořil o mučení, nikdy u něj nebylo cítit ani to nejmenší nepřátelství vůči těm, kteří pronásledovali církev a likvidovali kněze a řeholníky, aby neměl kdo ohlašovat evangelium, vysluhovat svátosti a sjednocovat Boží lid.

vat. Kolem 19. září dostal přímo při bohoslužbě infarkt. Stále si s sebou nesl následky dlouhých let v komunistických vězeních. Psychicky ho také ničilo, že ho i nyní sledují.

Večer 7. ledna 1969 pocítil srdeční nevolnost. Ráno ho odvezli do nemocnice a po obědě k němu zavolali P. Vojtěcha Rajnera, se kterým byl ve vězení. Ten vzal otce Tita do náručí a takto s ním zůstal, dokud jeho srdce nedotlouklo.

Z lásky k duším

Při pohřbu v sobotu 11. ledna 1969 ve Vajnorech řekl tehdejší tajný provinciál salesiánů Andrej Dermek: „Jednu věc musím říci na tomto místě a v tuto chvíli: To, do čeho ses pustil, nebylo dobrodružství, lehkomyšlnost, touha po senzaci. To byla láska k duším. Nezradil jsi svůj lid, i když jsi byl za to souzený a odsouzený. Neboj se, drahý Tite, tvoje kněžství dnes nekončí, ale pokračuje v kněžství těch, kterým jsi umožnil stát se kněžími. Několik desítek kněží salesiánů ti děkuje za své kněžství.“

P. Marek Dunda ■
(prameny jsou uvedeny u předcházejícího článku)

Foto: Flickr, Matt. Create. (CC BY-NC-SA 2.0)

Ateismus neboli zvrácená vize člověka

Výchozím bodem ateismu je víra v to, že není žádný rozdíl mezi člověkem a zvířetem.

Podle ovoce se pozná strom...

Kdykoliv hovořím s ateisty, pokaždé se pozastavuji nad tím, že žádný z nich nevyvozuje důsledky z historie ateismu. Ateisté vůbec nereagují na nejzjevnější argumenty, které ukazují na iracionalitu jejich systému.

Jejich společným znakem je, že se tváří, jako by vůbec nevěděli, že právě ateistické systémy dospěly k nejkrutějším diktaturám a největším zločinům v dějinách lidstva (sem patří nejen komunistické genocidy, ale také nacistická genocida na Židech a dalších národech, Velká francouzská revoluce... – pozn. redakce). Zdá

se, že o genocidách spáchaných ateisty vědí všichni s výjimkou – ateistů. Žádný z ateistů, které jsem potkal, neřekl, že se omlouvá za zločiny spáchané ateistickými politickými systémy.

Ateismus – zvláštní druh víry

Ateisté si snad také myslí, že lidé, kteří mají jistotu o existenci osobního Boha, k ní dospěli nějakým losováním, a nikoli rozumovými důkazy a zkušeností. Víra ateistů, že člověk vymyslel Boha, je stejně iracionální jako víra v to, že člověk vymyslel člověka nebo že muž vymyslel ženu.

Zvíře se neptá

Ateisté rovněž nevěří v zásadní rozdíl mezi člověkem a zvířetem. Člověk, který věří, že je pouze nejdokonaleji vyvinutým zvířetem v důsledku evoluce, nemá ▷

Foto: Flickr, photogramme (CC BY-NC-ND 2.0)

A co katolická církev? Právě ona, a ne různé ateistické režimy, bývá propagátory ateismu obviňována z různých zločinů v dějinách...

Katolickou církev její nepřátelé často a opakovaně obviňují z různých zločinů v dějinách. Je zde však několik podstatných rozdílů:

1) Při podrobnějším historickém zkoumání se velmi často ukazuje, že jde o naprosté překroucení faktů. Navíc záporny jsou zveličovány, dokonce násobeny podle zaběhnutých klišé, klady z nevědomosti nebo záměrně zcela opomíjeny...

Veřejná poprava ženy obviněné z čarodějnictví

- 2) Události před mnoha staletími jsou hodnoceny měřítky dnešní doby a zcela se přehlíží, že dnešní měřítko máme právě díky postupnému tisíciletému výchovnému působení katolické církve na lidstvo. Vůbec se nebere v úvahu, jak vypadal tehdy svět mimo oblast působení katolické církve. S tím souvisí předposlední bod:
- 3) Nerozlišuje se, co je příčina a co účinek. Například tzv. hony na čarodějnice nebyly důsledkem učení katolické církve, ale katolická církev vstoupila do světa, kde víra v čarodějnice byla hluboce zakořeněna – tak hluboce, že dlouho ovlivňovala postoje a jednání i mnoha pokřtěných (zvláště když nahrávala jejich hrabivosti a touze po moci, což jsou vlastnosti, kterých se ani křtem člověk tak snadno nezabaví...). Již se ale vůbec nemluví o tom, že právě v těch částech Evropy, kde měla vliv katolická církev, ustaly čarodějnické procesy nejdříve. Markantním příkladem je srovnání mezi katolickou a protestantskou částí Německa.
- 4) Tam, kde se katolická církev (přesněji její členové) opravdu v dějinách podílela na jakýchkoliv nespravedlnostech, tam se také omluvila. Jeden známý mi jednou, když slyšel zprávy Vatikánského rozhlasu o tom, jak se při další ze svých cest Svatý otec Jan Pavel II. opět jménem katolické církve omlouval, řekl: „Teď už snad jenom zbývá, aby se Svatý otec jménem Církve omluvil za to, co tehdy Pán Ježíš udělal v jeruzalémském chrámě, když vyhnal kupce a směnárníkům převrátil stoly.“

P. Pavel Zahradníček OMI ■

důvod se ptát, komu vděčí za svou existenci. Objevování Boha je totiž logickým důsledkem objevování člověka. V ateismu je místo pouze pro karikaturu Boha, např. jako „opia lidstva“, z čehož plyne, že je v něm místo také pouze pro karikaturu člověka, který je jenom „více vyvinutým“ zvířetem. Ateisté apriori předpokládají, že hmota tvořila samu sebe a postupným vývojem dospěla až k člověku.

Ateista nevidí rozdíl

Dále ateisté budí dojem, jako by vůbec nevěděli o schopnosti člověka poznat pravdu a učinit svobodné rozhodnutí, o schopnosti zodpovědnosti, lásky a věrnosti.

Ateismus je systém, který nevnímá podstatný rozdíl mezi antropologií a zoologií, mezi pudy a svobodou, mezi instinktem a láskou. Ateisté vidí v člověku

zvířecost a ve zvířatech odhalují člověčenství.

Jsou takoví lidé, kteří v sobě opravdu vidí pouze to, co mají společné se zvířaty. Ti se skutečně chovají tak, jako by museli být otroky instinktů, pudů, hormonů nebo vnějších tlaků. Takoví nejenže si nejsou schopni položit otázku o existenci Boha, ale ani otázku o sobě samém. Člověk, který přijal ateistický antropologický

hrůzovládě Rudých Khmerů padly v Kambodži v letech 1975–1979 za obět přes 2 miliony lidí

Foto: Flickr, sctatepdx (CC BY-NC 2.0)

Nejhroznějším mýtem ateismu je víra v to, že kdo přestane milovat Boha, začne milovat člověka. Fakta dokazují, že je tomu úplně naopak.

Severní Korea dnes – klanění vůdci zakladateli

Foto: Flickr, Matt Paish (CC BY-NC 2.0)

V marxistickém ateismu byla „bohem“ komunistická strana a její vůdci.

systém, považuje jednání těch, kteří myslí racionálně, zodpovědně se rozhodují a věrně milují, za iracionální.

Nejde jen o teorii, ale i o důsledky

Není tedy nic divného, že pod zorným úhlem takto zkarikované vize člověka společnost budovaná na těchto zásadách vede v praxi k ponížení člověka, zvláště nevinného a slušného. Není náhodou, že se ateističtí politikové více starají o bohaté homosexuální aktivisty než o chudé nezaměstnané a ateističtí právníci věnují větší péči katům než jejich obětem. Ateistické feministky se více starají o sex než o děti, ateističtí ekologové myslí víc na ochranu zvířat než lidí.

Každý ateistický systém vede k nějaké formě diktatury, neboť ateisté si osobují právo rozhodovat o všem, i o tom, koho je možno legálně zabít a koho má jimi přijatý zákon chránit. Jenže ateismus nevede pouze k nějaké formě diktatury, ale také k jisté formě modloslužby. V marxistickém ateismu byla „bohem“ komunistická strana a její vůdci, v liberálním ate-

Foto: Flickr, karen horton (CC BY-NC 2.0)

Foto: Flickr, CarbonNYC (CC BY 2.0)

V liberálním ateismu jsou „bohem“ pud, rozkoš a peníze. Ateismus vždycky klade něco nad člověka.

Foto: Flickr, aussiegall (CC BY 2.0)

Člověk představuje pro sebe samotného největší ohrožení ve dvou případech: tehdy, když uvěří, že se neliší od zvířat, a tehdy, když uvěří, že je rovný Bohu.

znamená latinsky rozum – pozn. red.). Rovněž tak je mýtem přesvědčení, že východiskem ateismu je popírání Boha, a nikoli zvrácená vize člověka. „Racionalisté“, „lidé vědy a pokroku“, „humanisté“ – to jsou oblíbené etikety, kterými ateisté titulují sami sebe. V jejich případech se však radikálně potvrzuje zásada, že nikdo není dobrým soudcem ve vlastní záležitosti.

Člověk jako důkaz

Naprostá většina lidí, které potkávám, se nedá vměstnat do ateistické antropologie. Tito lidé objevují v sobě takové schopnosti, potřeby a touhy, které ateisté ignorují, ale které dokazují, že existuje kvalitativní rozdíl mezi člověkem a zvířetem. Zvířata se chovají tisíce let podle stále stejných schémat a instinktů, ale člověk nemá hranice v rozvoji.

Dvě největší nebezpečí

Ateismus přesto zůstává hrozným jevem. Člověk totiž představuje pro sebe samotného největší ohrožení ve dvou případech: tehdy, když uvěří, že se neliší od zvířat, a tehdy, když uvěří, že je rovný Bohu. (Pozn. redakce: Paradoxně křesťanství je právě o tom, že Bůh se stal člověkem, aby se člověk mohl stát podobným Bohu. Člověk to však nemá sám ze sebe, ale přijímá to jako Boží dar. Svátý Irenej ve 2. století napsal: „Ten, který se ve své veliké lásce stal tím, čím jsme my, chce nás přivést k tomu, co je On sám.“ – viz Irenej: *Adversum haereses*, V, Pref.; jak se píše v Bibli, máme se stát „účastnými božské přirozenosti“ – viz 1 Petr 1,4.)

P. Marek Dziewiecki ■

(podle časopisu „Řád“ 1/2014 a „Fronda“ 16. 11. 2013, překlad dr. Radomír Malý, zkráceno, titulky redakce)

ismu jsou „bohem“ pud, rozkoš a peníze. Ateismus vždycky klade něco nad člověka.

Volný svazek a kulatý čtverec

V minulém století ateisté ustanovili kult proletářského kolektivu. V našem století vyzvedávají rafinovanými metodami – zejména pomocí jimi ovládaných médií – „volné“ svazky. Nutno podotknout, že ateisté, kteří toto činí, potvrzují, jak cizí jsou jim principy logického myšlení, když používají logicky rozporné termíny. Ve skutečnosti neexistují žádné „volné“ svazky, podobně jako neexistuje čtvercové kolo nebo modrá zeleň. To, co ateisté prosazují, zejména ve vztahu muž-žena, nejsou svazky volné od svazku, ale svazky volné od odpovědnosti, lásky a věrnosti.

Nabízí pokrok, ale nevede vpřed

To, co ateismus nabízí jako způsob života, prohlašují jeho stoupenci za nejvíce „vědecké“, „racionální“ a „pokrokové“. Ve skutečnosti se ale jedná o opakování archaických a primitivních mýtů o tom,

že člověk může být šťastný pouze tehdy, když se kvalitativně nebude svým chováním lišit od chování zvířat. Ateisté prosazují to, co je snadné, a nikoli to, co vede k rozvoji a radosti. Požadují snadný sex místo namáhavé lásky, snadný způsob řízení plodnosti (antikoncepce, prezervativy, potraty) místo zodpovědného rodičovství, snadné „užití si“ místo vážné zodpovědnosti.

Nejhorší mýtus ateismu

Nejhroznějším mýtem ateismu je víra v to, že kdo přestane milovat Boha, začne milovat člověka. Fakta dokazují, že je tomu úplně naopak. Čelná místa na listině největších masových vrahů zaujímají právě ateisté. Není náhodou, že i v naší době ateisté napadají Ježíše, který miloval a učil milovat, ale ne ateistické zločince, a dokonce hledají pozitivní aspekty jejich vražedné činnosti.

Další mýty

Ve světle těchto faktů je zjevné, že největším přežitkem v novověku je teze, že ateismus je projevem racionalismu (*ratio*

Řekli o víře a ateismu

Známý aforista Georg Christoph Lichtenberg, který byl současně i fyzikem, astronomem a matematikem, jednou trefně poznamenal: „U většiny lidí se nevíra v jednu věc zakládá na slepé víře v jinou.“

První doušek z poháru přírodních věd vede k ateismu, na dně poháru však čeká Bůh.

Werner Heisenberg, fyzik, nositel Nobelovy ceny

Přírodní jevy a náboženství mohou proti sobě stavět jen lidé, kteří se nevyznají ani v přírodních vědách, ani v teologii.

Paul Sabatier, chemik, nositel Nobelovy ceny

Lidé, kteří se málo vyznají v přírodních vědách, a lidé, kteří se málo vyznají v náboženství, se mohou mezi sebou hádat a jejich pozorovatelé si mohou myslet, že se to hádá věda s vírou. Ve skutečnosti však zde narazily na sebe jen dva druhy nevědomosti.

Robert Andrews Millikan, fyzik, nositel Nobelovy ceny

Přírodu a Bibli je třeba číst současně.

Origenes, starověký křesťanský autor

Jestliže už nevěříš v Boha, ve kterého jsi kdysi věřil, je to náznak toho, že v tvé víře nebylo něco v pořádku. Měl by ses proto velmi snažit Boha lépe poznat.

Lev Nikolajevič Tolstoj, filozof a spisovatel

Foto: Flickr, GEMMA DENISE (CC BY-NC-ND 2.0)

Jestliže v Boha věříš a Bůh není, nic jsi neztratil. Jestliže v Boha nevěříš a Bůh je, ztratil jsi všechno.

Blaise Pascal, matematik, fyzik a filozof

Kdo popírá Boha, podobá se člověku, který popírá slunce. Nic mu to neprospěje, neboť slunce svítí dále.

August Julius Langbehn, filozof

Je neuvěřitelné, kolika věcem musí věřit ten, kdo chce být nevěrcem.

Michael Faulhaber, kardinál

Ježíš řekl farizeům a zákoníkům své doby: „Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sami sebe navzájem?“ To je základní důvod, proč někteří učenci nevěří ve vzkříšení; hledají totiž svou slávu, chtějí říci něco originálního místo toho, aby opakovali pravdu.

P. Raniero Cantalamessa O.F.M. Cap.

Nevěřící říká: zanechal bych svých špatných rozkoší, kdybych měl víru. Ale já odpovídám: měl bys víru, kdybys zanechal špatných rozkoší.

Blaise Pascal, matematik, fyzik a filozof

Všem lidem je vštípena víra v Boha. Lžou ti, kteří říkají, že nevěří v Boha, neboť zatímco tě ve dne o tom ujišťují, v noci a o samotě pochybují o tom, co ti řekli.

Lucius Annaeus Seneca, římský filozof

Teprve až budeš srozuměn s tím, že lidským způsobem nic nepochopíš a nedokážeš, staneš se opravdovým věřícím.

Michel Quist, kněz a spisovatel

Kdo nemá víru, je slepý. Kdo nevidí, nepoznává, kdo nepoznává, nemiluje. Kdo Boha nemiluje, miluje sebe a své rozkoše. Člověk z lásky stvořený nemůže být bez lásky. Miluje buď Boha, nebo miluje sebe a svět.

sv. Jan Maria Vianney

***Věřit v Boha
znamená milovat.
Ztrátu víry vždy
předchází ztráta lásky.***

Podle: P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda: „Mozaika duchovní moudrosti“, A.M.I.M.S., 2014 (možno přečíst v kompletní on-line verzi nebo objednat v tištěné podobě na www.amims.net a www.fatym.com – jen za příspěvek na tisk a poštovné; 96 stran, formát A4, příspěvek na tisk 20 Kč) ■

Foto: Flickr, Adalinnm -> [CC BY-NC-SA 2.0]

Zkušenost nás učí, že ten, kdo jen lehce přičichl k vědění, bývá často značně domýšlivý. Kdo ale opravdu hodně ví, bývá daleko pokornější a skromnější...

Jak se nosí knihy

Během výuky vysvětluje velmi sebevědomě působící profesor žákům důvody, proč muži a ženy nosí knihy rozdílným způsobem.

„Muži nosí knihy v ruce a hou-pají s paží tak, jako pravěcí lidé nosili své oštěpy. Ženy naopak nosí knihy pod ramenem a přidržují si je stiskem

paže, což je způsob, jakým pravěké ženy nosily své potomky.“

Potom se profesor rozhlédne po třídě a ptá se:

„No schválně – jak nosíte knihy vy?“

Ze třídy se s potlačovaným smíchem ozvalo:

„My je nosíme v batohu...“

Nejvyšší schopností rozumu je připustit, že existuje něco, co ho překonává.

Blaise Pascal, matematik, fyzik a filozof

Pýcha totiž předchází pád.

...

Nedůvěřuji těm, kdo chtějí najít důvody pro všechno a myslí si, že už je našli. Známá je Pascalova myšlenka: „Nejvyšší schopností rozumu je připustit, že existuje něco, co ho překonává.“ Pýcha totiž předchází pád.

Podle: Pino Pellegrino, „Příběhy pro osvěžení duše“, Karmelitánské nakladatelství, 2012; možno objednat na www.ikarmel.cz ■

Jak *caritas*, milosrdná láska, změnila svět

Ošetřovatel při morové epidemii (maska měla alespoň částečně chránit proti nebezpečí smrtelné nákazy – do „zobáku“ masky se vkládaly aromatické byliny)

Foto: Flickr, hans s (CC BY-NC 2.0)

Řečtina má řadu slov pro lásku: storgé, filia, eros... – a jedním z nich je „agapé“ – do latiny se překládá jako „caritas“. Svatý Pavel ho ve svých řecky psaných listech začal používat ve významu „milosrdná láska“. Doposud nepřiliš často používané řecké slovo tak dostalo nový význam...

Představte si, že byste se zítra ráno probudili do světa, který by nebyl po staletí nijak ovlivňován existencí křesťanství a křesťanů.

Co všechno by v něm bylo jiného? Ve svém bestselleru „Jak katolická církev budovala západní civilizaci“ se americký historik Thomas E. Woods Jr. zamýšlí mimo jiné i nad tím, jak katolická charita – tedy milosrdná láska, kterou křesťané nejen hlásají, ale i praktikují – postupně měnila svět.

Chování, které fascinovalo

Na samém počátku 4. století udeřil na armádu římského císaře Konstantina hlad a nemoci. Jistý Pachomius, pohan- ský voják této armády, sledoval s údivem, že mnozí z jeho římských spolubojovníků nosí postiženým mužům jídlo a – bez rozlišování – jim rozdělují pomoc. Pachomius zjišťoval, co to je za lidi, a zjistil, že jsou to křesťané. Co je to za náboženství, podivil se, že inspiruje takovou velkorysost a lidskost? Začal se po jejich víře pít, a dříve než si to uvědomil, byl na cestě ke konverzi.

Takovýto obdiv provázal katolickou charitativní práci po staletí. Římský císař

*Antické dárčovství
se více opíralo
o vlastní zájem.
Budovy, jež
financovali bohatí
prominenti, nesly
jejich jména...*

Julian Apostata, který se ve druhé polovině 4. století snažil v Římské říši obnovit pohanské náboženství, křesťany pohrdal. Přesto si stěžoval na křesťanskou laskavost k pohanským chudým: „Tito bezbožní Galilejci (bezbožní z jeho pohledu, křesťané totiž odmítali víru v pohanské bohy – pozn. redakce) nejenže živí své vlastní chudé, ale i naše; vítají je u svých *agapé*, přitahují je jako děti – koláči.“

Křesťanství nevymyslelo dar...

Bylo by nesmyslné popírat, že pokud jde o filantropii, jevíli i velcí antičtí filozofové ušlechtilé city nebo že bohatí lidé dávali významné dobrovolné příspěvky svým obcím. Od movitých se očekávalo, že budou financovat lázně, veřejné budovy i nejrůznější veřejnou zábavu. Tak například římský státník a filozof Plinius mladší († asi 112 po Kristu) nebyl zdaleka sám, kdo vybavil své rodné město školou a knihovnou. Navzdory takto nabízené dobročinnosti měl duch dárčovství v antickém světě určité nedostatky ve srovnání s křesťanským dárčovstvím. Antické dárčovství se více opíralo o vlastní zájem. Budovy, jež financovali bohatí prominenti, nesly jejich jména. Dárci si těmito dary příjemce zavazovali nebo upozorňovali sami na sebe a na svou velkorysost (v posledních staletích se opět i v naší západní civilizaci mnohdy vrací tento pohanský duch dárčovství, který tak zásadně odlišuje sebepropagující sponzoring od skutečné, nezištné křesťanské charity – pozn. redakce). To, že se potřebným má sloužit s radostným srdcem a pomáhat jim bez myšlenky na odměnu nebo reciprocitu, nebylo ve starověké antické společnosti hlavním principem.

**... ale křesťanství přineslo
ducha nezištné lásky**

Praxe obětování darů pro chudé se vyvíjela v církevní historii velmi brzy. Dary

Foto: Flickr, tylerhoff (CC BY 2.0)

*... dnes se
mnohdy vrací
tento pohanský
duch dárčovství,
který tak
zásadně odlišuje
sebepropagující
sponzoring
od skutečné,
nezištné
křesťanské charity.*

věřících se kladly na oltář při mši. Další formou dárčovství byla *collecta* o některých postních dnech, kdy věřící odevzdávali určitou část plodů země před čtením epištoly. První křesťané se často postili a peníze, které tak ušetřili, dávali do mešní sbírky. Svätý Justin Mučedník líčí, že mnozí lidé, kteří před konverzí milovali bohatství a hmotné věci, nyní v duchu radosti přinášeli oběti pro chudé.

Mohli bychom dlouho citovat dobré skutky rané Církve, jež konali jak lidé nízkého postavení, tak bohatí. I církevní otcové, kteří obdarovali západní civilizaci obrovským objemem literární a vědecké práce, si našli čas, aby se věnovali ▷

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND C2.0)

První křesťané se často postili a peníze, které tak ušetřili, dávali pro potřebné...

Pomoc pro všechny – i pro pohany

Raná Církev také institucionalizovala péči o vdovy a sirotky a hleděla na potřeby nemocných, zvláště při epidemiích. Za morů, jež udeřily ve třetím století na Kartágo a Alexandrii, si křesťané vysloužili respekt a obdiv pro statečnost, se kterou těšili své umírající a pohřbívali mrtvé v době, kdy pohané opouštěli i své přátele a nechávali je hroznému osudu. Svatý Cyprian, biskup v Kartágu, vyzýval Kristovy následovníky k akci, povzbuzoval je, aby pečovali o nemocné a pohřbívali mrtvé. Připomeňme si, že to byla stále ještě doba pronásledování křesťanů, takže tento velký biskup žádal křesťany, aby pomáhali tímž lidem, kteří je pronásledovali. Řekl: „Když budeme činit dobré těm, kdo nám činí dobré, co děláme navíc oproti pohanům...? Jsme-li děti Boží, a On nechává svítit své slunce na dobré i zlé a sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé, dokažme to činy, když budeme žehnat těm, kdo nás proklínají, a činit dobré těm, kdo nás pronásledují.“

Eusebiovo svědectví: velebili Boha křesťanů

Nejstarší církevní historik Eusebius Pamphil (nebo též Eusebius z Césareje, autor spisu *Církevní dějiny* z počátku 4. století – on-line česky na patrologia.fatym.com – pozn. redakce) zažil na vlastní kůži pronásledování křesťanů, o kterém píše: „... výnos vydaný proti nám byl zveřejněn v každé provincii. Z lidského hlediska vzal nám veškerou naději... (Eusebius: *Církevní dějiny* IX,7). Bylo to poslední a nejkřutější pronásledování, jaké křesťané během prvních tří set let existence Církvě v Římské říši zažili – než dostali v roce 313 od císaře Konstantina možnost svobodně se hlásit ke své víře. O to působivější je Eusebiovo svědectví o chování křesťanů k pohanům, kteří je pronásledovali. Stalo se to v době, kdy během pronásledování vypukl hlad a mor:

„Mor zachvacoval celé rodiny, které nemohl zničit hlad, poněvadž měli ještě

zásoby potravin. Takto umíralo zcela náhle mnoho bohatých – místodržící, velitelé vojsk a tisíce jiných hodnostářů –, jako by je úmyslně hlad přenechal moru. Všude bylo plno nárku. Dokonce dvě i tři mrtvoly bylo možno vidět současně vynášet z jednoho a téhož domu. Všestranná ochota křesťanů, pramenící ze zbožnosti, se tehdy ukázala všem pohanům v nejkrásnějším světle. Vždyť oni jediní v tolika a v tak velkých útrapách prokazovali skutkem svůj soucit a lásku k lidem. Jedni každý den ošetřovali nemocné a pohřbívali mrtvé. Těch bylo mnoho a nikdo se o ně nestaral. Jiní shromažďovali vyhledově z celého města na jedno místo a rozdělovali jim chléb. Když to vešlo všeobecně ve známost, velebili (pohané) Boha křesťanů a doznávali, že křesťané jsou opravdu zbožní a bohabojní lidé, poněvadž to dokázali skutkem.“ (Eusebius: *Církevní dějiny* IX,9)

Špitály a kláštery – jediná šance po řadu století

Už dříve než ve 4. století začala Církev financovat zakládání špitálů. Nakonec byl špitál v každém větším městě. Tyto špitály původně poskytovaly pohostinství cizincům, ale později začaly pečovat o nemocné, vdovy, sirotky a ostatní chudé. Například žena jménem Fabiola skutečně

Od Církvě se charitativní činnosti naučili i další.

službě bližním. Svatý Augustin založil hospic pro poutníky, propuštěné otroky. Svatý Jan Zlatoústý založil v Cařihradě řadu nemocnic. Svatý Cyprian a svatý Efrém v době moru a hladu organizovali pomoc potřebným.

Pro pohany neuvěřitelné!

Katolická charitativní činnost byla tak působivá, že to uznávali i samotní nepřátelé Církvě. Pohanský autor Lucián (130–200 po Kristu) s údivem poznamenal: „Pečlivost, s níž si lidé tohoto náboženství navzájem pomáhají ve svých potřebách, je neuvěřitelná. K tomuto účelu nepominou nic. Jejich první zákonodárce jim nasadil do hlavy, že jsou všichni bratři!“ Tím měl na mysli slova Pána Ježíše...

Fabiola založila jako pokání v Římě první velký veřejný špitál; vyčistila ulice od chudých a nemocných lidí.

nila své pokání tím, že založila v Římě první velký veřejný špitál; vyčistila ulice od chudých a nemocných lidí a poskytla jim péči.

Historik medicíny Fielding Garrison poznamenává, že před narozením Kristovým „nebyl přístup k nemoci a neštěstí soucitný a zásluha za službu lidskému utrpení v širším měřítku patří až křesťanství“ (viz Fielding H. Garrison, *An Introduction of the History of Medicine*, Philadelphia: W. B. Saunders, 1914, str. 118). Po zániku západořímské říše v 5. století začaly postupně poskytovat organizovanou lékařskou péči kláštery. Po řadu staletí nebyla v Evropě dostupná nikde jinde. Pak začali členové rytířských řádů zaklá-

dat první „nemocnice“ a sami se v nich starali o nemocné (viz následující článek – pozn. red.).

Nesamozřejmě samozřejmosti

V posledních několika málo staletích přebíral postupně stát a další organizace řadu funkcí a činností, kterým se předtím nikdo jiný než Církev nevěnoval. Můžeme říci, že od Církev se charitativní činnosti naučili i další...

Řada věcí se nám zdá být samozřejmostí – protože žijeme v kultuře, která má křesťanské kořeny. A žijeme ve světě, kde západní, původem křesťanská kultura významně ovlivnila i mnohé další kultury. Ale stačí si jen připomenout, jak vypadala ještě ve 20. století před příchodem Matky Terezy indická Kalkata: lidé umírající na ulici, které kolemjdoucí míjeli bez sebemenšího zájmu – jediné když zemřeli, měli naději, že si jich, společně s jinými odpadky, časem někdo všimne. Pak teprve pochopíme, jak křesťanská charita změnila za uplynulá dvě tisíciletí svět.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

(podle knihy: Woods, Thomas E., Jr. „*Jak katolická Církev budovala západní civilizaci*“, Praha; Res Claritatis, 2008 – viz upoutávka na této straně a objednáací kupon na str. 44)

Zeptáte-li se dnes vysokoškolských studentů, co vědí o katolické církvi, lze jejich odpovědi shrnout do jednoho slova: „zkaženost“. Neměla by však jejich odpověď znít spíše „civilizace“?

Publikace *Jak katolická církev vybudovala západní civilizaci* Thomase E. Woodse, Jr., přináší alternativní pohled na úlohu katolické církve ve vývoji západní civilizace a jejího kulturního vlivu.

Populární formou přibližuje, proč se moderní věda zrodila v katolické církvi, jak katoličtí kněží rozvinuli ekonomické teorie svobodného trhu o 500 let dříve než Adam Smith, jak katolická církev vynalezla systém univerzit, vyvážená historická fakta o Galileově případu, jak západní právní systém vyrostl z církevního práva, jak církev humanizovala pohanský Západ trváním na posvátnosti každého lidského života.

206 stran a barevná příloha
Doporučený příspěvek na tisk
180 Kč + poštovné.
Možno objednat pomocí
kuponu na str. 44 nebo
na adrese apostolat@fatym.com

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církev k dalšímu studiu

Z nauky Církev

K vykonání mravně dobrého činu není zapotřebí posvěcující milosti (posvěcující milost získáváme při křtu – pozn. red.).^[De fide]

Ke každému úkonu spásy je nezbytně třeba vnitřní nadpřirozené milosti (tj. aby byl čin nejen mravně dobrý, ale přinášel spásu – pozn. red.).^[De fide]

Bůh chce spásu všech lidí, i přes skutečnost dědičné viny a pádu do hříchu.^[Sent. fidei prox.]

Bůh dává všem, kteří nevěří bez vlastní viny, dostatečnou milost ke spásě.^[Sent. cert.]

Spravedlivý získává dobrými skutky nárok na nadpřirozenou odměnu od Boha.^[De fide]

Srov. *Dogmatika, Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

Foto: Flickr: EU Humanitarian Aid and Civil Protection (CC BY-SA 2.0)

První „vzorová nemocnice“ v Jeruzalémě

Jestlipak víte, kdo a kde vybuďoval vůbec první nemocnici na světě, která se pak stala vzorem pro podobná zařízení v celé Evropě?

Rytíři, kteří vytáhli do boje proti nemoci a bídě

Vojenské řády, založené během křížových válek, zakládaly špitály všude po Evropě. Jedním z těchto řádů byli Rytíři svatého Jana (johanité, zvaní též špitálníci), z nichž se později vyvinuli Maltézští rytíři. Ti vnesli do historie evropských nemocnic zvláště silný otisk, zejména svým neobvykle velikým zařízením v Jeruzalémě. Jejich tamější špitál byl založen kolem roku 1080 – tedy ještě asi dvacet let před prvním křížovým tažením. Měl se starat o chudé a poskytnout bezpečné a jisté bydlení poutníkům. Okruh působnosti nemocnice narostl poté, co Godfrey z Bouillonu, který vedl křížáky do Jeruzaléma, daroval této instituci pozemky. Když byl Jeruzalém v křesťanských rukou a cesty do města byly otevřené, přicházely další dary z jiných zdrojů.

Nemocnice s tisíci lůžky

Německý kněz Jan z Würzburgu byl ohromen tím, co při své návštěvě špitálu viděl. Ke vši péči, kterou nemocnice poskytovala, sloužila i jako zdroj charitativní pomoci. Podle Jana „dům sytí tolik jednotlivců zvenčí i uvnitř a dává tak obrovské množství almužen chudým, ať už přijdou k jeho dveřím, nebo zůstanou mimo, že celkové

výdaje nedokáží spočítat ani jeho ředitelé a příznivci“. Jiný německý poutník Theodor z Würzburgu žasl nad tím, že „procházíme-li palác, nemůžeme odhadnout počet lidí, kteří tady leží, ale viděli jsme tisíc postelí“.

„Naši páni – nemocní“

V roce 1120 zvolili špitálníci administrátorem jeruzalémské nemocnice Raymonda z Puy, který nahradil zesnulého bratra Gerarda. Nový administrátor kladl dramatický důraz na službu nemocným, kteří byli špitálu svěřeni, a očekával od personálu, že se pro nemocné budou obětovat heroickým způsobem. V pojednání *Jak naši páni nemocní mají být přijímáni a má se jim sloužit*, což byl Puyho řád správy nemocnice, čteme v článku 16, že „podle pravidel, jež mistr a kapitula špitálu ukládá, když přijde nemocný, má být přijat takto: poté, co se vyzpovídal, má přijmout Nejsvětější svátost, pak být odnesen do postele a tam se s ním má zacházet, jako kdyby to byl sám Pán“.

Jedni pečují, jiní podporují

„Jako model charitativní služby a bezpodmínečné laskavosti k nemocným, jsou du Puyho nařízení milníkem vývoje nemocnic,“ vysvětluje současný historik špitálů Guenter Risse. A dodává: „Existence náboženského řádu, který tak silně zdůrazňoval svou věrnost nemocným, inspirovala vytvoření sítě podobných institucí, zvláště v přístavech Itálie a jižní Francie, kde se shromažďovali poutníci. Současně vděční bývalí pacienti, dobročinní šlechtici a panovníci z jednoho konce Evropy na druhý poskytovali darem pozemky.

Katolická charitativní činnost byla tak působivá, že to uznávali i samotní nepřátelé Církve.

Rytíř špitálského řádu sv. Jana

V roce 1131 král Alfonso Aragonský daroval celou třetinu své půdy špitálníkům.“ (viz Guenter B. Risse, *Mending Bodies, Saving Souls: A History of Hospitals*, New York: Oxford University Press, 1999)

I nepřátelé katolické církve žasnou

Katolická charitativní činnost byla tak působivá, že to uznávali i samotní nepřátelé Církve. Martin Luther, největší nepřítel katolické církve, byl nucen přiznat: „Za papežství byli lidé alespoň milosrdní a dávali dobrovolně. Dnes, pod vládou Evangelia (míněn protestantismus), nikdo

Mužské oddělení v Domě pro umírající (Nirmal Hriday), který založila Matka Tereza v indické Kalkatě

Foto: Wikimedia Commons, Mark Makowiecki

Péče o nemocné, freska Domenica di Bartola, 1442, Špitál Santa Maria della Scala, Siena

už nechce nic dát...“ (citace dle *The Complete Sermons of Martin Luther*, ed. Eugene F. A. Klug, vol. 6, Grand Rapids: Baker, 1996, str. 233)

Jako houby po dešti...

V průběhu 12. století začal špitál stále více vypadat spíše jako moderní nemocnice než jako útulek pro poutníky. Poslání špitálu se stále více vyhraňovalo jako péče

o nemocné. Ač to původně byla instituce pro křesťany, začali špitálníci svatého Jana přijímat i muslimy a židy.

Johanité se vyznačovali profesionalitou, organizací a striktním řádem. Prováděly se u nich i skromné operace. Nemocný byl dvakrát denně navštíven lékaři, vykoupán a dvakrát denně dostal jídlo. Pracovníci špitálu nesměli jíst, dokud se nenajedli pacienti. Byl tu

„Za papežství byli lidé alespoň milosrdní a dávali dobrovolně. Dnes, pod vládou Evangelia (míněn protestantismus), nikdo už nechce nic dát...“

Martin Luther

i ženský personál, který uklízel a zajišťoval nemocným čisté osobní i ložní prádlo. Náročná organizace johanitů i jejich silný duch služby se staly modelem pro Evropu, kde začaly instituce inspirované velkým jeruzalémským špitálem vyrůstat jako houby po dešti jak ve skromných vesnicích, tak ve větších městech.

Thomas E. Woods, Jr. ■

(zkráceno z knihy „Jak katolická církev budovala západní civilizaci“, Praha; Res Claritatis, 2008 – viz upoutávka na straně 25 a objednávací kupon na str. 44)

Foto: Flickr, t1mtom.ch (CC-BY-NC-SA 2.0)

To dohrajeme

jednou u Ježíška

Jako začínající sestřička jsem pracovala na dětském oddělení. Byla jsem tehdy mladá holka, mladičká ošetřovatelka, a dětští pacienti, kteří leželi v postýlkách, byli pro mne spíš než cizí děti jako moji sourozenci. Měla jsem ostatně celou řadu podobně starých sourozenců.

Za války bylo hodně případů, které by se dnes mohly snadno ošetřit. Tehdy to nebylo možné, medicína na tom byla hůř a v té době bylo dost léků, které byly nedostupné. Tady byl chudý kraj, děti na pokojích byly podvyživené, vypadaly vyděšeně... Tehdy jít do nemocnice nebylo tak samozřejmé jako dnes, venkované sem posílali členy rodiny zřídkka, a to většinou muselo jít o něco zvlášť nebezpečného...

A tady jsem zažila i dost umírajících dětí.

Byla jsem ve městě sama, skoro nikoho jsem neznala a snažila jsem se být stejně obětavá jako řeholnice, které v nemocnici pracovaly... Konečně, proč

to neříct, uvažovala jsem také o tom, že se stanu řeholnicí... Když jsem měla volno, chodívala jsem někdy stejně do nemocnice a sedávala u postýlek, hrála si s dětmi, pro které jsem ušila maňásky. Za války se moc hraček koupit nedalo. Povíдалa jsem si s vystrašenými chlapečky a holčičkami a četla jim nebo vymýšlela pohádky.

Nejvíce času jsem strávila u umírajících dětí.

Za chvíli budou pryč z tohoto světa... Ale teď jsou ještě tady, a tak jim můžeme podat trochu lásky...

Některé z těch dětí věděly, že zemrou... A na jedno z nich nezapomenu nikdy.

Asi devítiletá holčička mě velmi milovala. Jenom jsem vešla do velikého sálu, ze kterého bylo tehdy uděláno dětské oddělení – protože část nemocnice byla tehdy obsazena německými vojáky – jenom jsem vstoupila do toho sálu, cítila jsem na sobě pohled dvou žhavých očí té holčičky. Snad nedělala nic jiného, jenom mne celé hodiny vyhlížela. Nevím, proč ji

nikdo nenavštěvoval, možná byla sirotek, zkrátka když jsem se objevila já s maňáskem-kočičkou, mávala mi a smála se.

Podle lékaře měla zemřít do pár dní.

A tak, když jsem měla chvíli volna, už jsem popadla Macánka, jak jsem říkala maňáskovi, a běžela za holčičkou. A hrála jí.

Nebo jsem s sebou brala nějakou hru. Pamatuji si, že holčička měla nejraději dámu. Tu jsme hráli tak, že Macánek, maňásek, hrál místo mě, hýbal hracími kameny svou tlapkou a pokaždé se moc zlobil, když prohrál. Ale nakonec se vždycky udobřil a holčičku hladil a zpíval jí písničky.

Den ode dne na tom byla tahle opuštěná drobounká holčička hůř... I řádové sestry k ní chodívaly rády – popovídat si, potěšit ji, donést jablíčko..., byla tak krásná krásou umírajících dětí a tak pokorná, že jsem někdy, když jsem od ní odešla, plakala tolik, že jsem musela kousat do kapesníku..., jinak by mohla moje

vzlykání zaslechnout a přestala bych pro ni být ta veselá sestřička s Macánkem, se kterou je vždycky legrace...

Tu noc, kdy měla Klárinka podle lékaře možná už zemřít, jsem měla po dlouhé směně. Ale šla jsem za ní i s maňáskem a se šachovnicí a s hracími kameny na dámu... Přece nezemře sama.

Pokud jste nikdy nebyli u posledních chvil umírajícího člověka, nemůžete vědět, jaké jsou to okamžiky... Ne, něco takového se nedá představit. Moderní lidé se možná chovají tak, jak se chovají, pouze proto, že smrt je pro ně jenom slovo nebo nějaká zajímavá událost z akčního filmu, z detektivního příběhu..., mívá je ten okamžik, kdy někoho třeba držíte za ruku nebo se mu díváte do očí a náhle chápete..., je konec..., je konec, chápete, že se překročila hranice tohoto světa a že ten člověk je...

Já říkám na věčnosti... V pekle? V ráji?

Neříkám nikdy: nikde. Věřící ví, že pro něj je vždy nějaké někde...

Klárinka byla v posledních hodinách života andělská. Přicházející smrti zprůsvitněla. Jako by do jejího pozemského těla už prosakovalo světlo ráje. A její pohled byl tak plný lásky a naděje, jaký člověk nevidá u zdravých a neopuštěných lidí...

Hrály jsme dámu.

Tedy: Klárinka a Macánek hráli dámu. Macánek se každou chvílí naklonil k holčičce, něco zašeptal a rozesmál ji. A pak

Klárinka přicházející smrti zprůsvitněla.

bědoval, že tu hru prohraje. A opravdu, už to vypadalo, že tu hru prohraje.

Klárinka náhle hru přerušila.

Horečně vzdychla.

„Řeknu jim tam všem, jaká jste hodná,“ řekla.

„Komu to řekneš?“ zeptal se Macánek a musela jsem se hodně namáhat, aby to nevyvzlykl.

„Panně Marii,“ zašeptala Klárinka.

Macánek jí pohladil ručičku.

„A všem,“ řekla s námahou Klárinka, „Panně Marii a vš-e-m.“

Macánek mlčel, skláněl se nad šachovnicí. Já také. Aby mi Klárinka neviděla na tvář.

Macánek táhl. Ale holčička se už nedívala na šachovnici.

„Dohrajeme to v nebi,“ řekla.

„V nebi?“

Položila se na zádička a řekla svou poslední větu na světě: „Dohrajeme to u Ježíška.“

To už jsem nevydržela, vzala jsem ji za ruku, tiskla ji, tiskla... a přitáhla k sobě to maličké tělíčko.

Už jenom tělíčko.

Pamatuji se, jak jsem tehdy strašně plakala na mrazivé nemocniční chodbě,

Foto: Flickr, Katz (CC BY-NC 2.0)

Věděla, že umírá. A věděla, že bude žít dál.

plakala až do rána... a ta holčička byla..., jako by stále byla v šeru vedle mě..., i se svými posledními slovy.

Proč se bát?

Nebála se. Nic nekončí. I tuhle hru dohrajeme. Jinde. Co na tom? Dohrajeme ji na lepším místě...

Věděla, že umírá.

A věděla, že bude žít dál. A že se spolu sejdeme. A spolu s Tím, kdo nás miluje...

Zažila jsem za půlstoletí na sále hodně umírajících a za ta léta jsem viděla spoustu hrozných umírání... Ale tahle smrt do mě vdechuje naději, která po celou dobu, co jsem sloužila jako sestra, mi dávala laskavost a sílu... A hlavně: jistotu, že nic nekončí, že všechno je jenom „pokračování příště“...

Dohrajeme to v nebi.

Proč ne?

Umíte hrát dámu?

Jestli ne, naučte se to, ať se k nám můžete připojit...

Příběh paní J. K. vypráví Eduard Martin („Andělské cesty k nesmrtnosti“,

Karmelitánské nakladatelství, 2011

– možno objednat na www.ikarmel.cz) ■

Foto: Flickr, Alex E. Proimos (CC BY-NC 2.0)

**Snažila jsem
se být stejně
obětavá jako
řeholnice, které
v nemocnici
pracovaly...**

A nehromad'te si poklady na zemi...

Foto: Flickr, skippyjon (CC BY 2.0)

Tuto větu z evangelia již mnozí z nás víckrát slyšeli, ale ke mně znovu silně promluvila shodou okolností v den, kdy se při bohoslužbách četla v evangeliu.

Dopoledne mi telefonovala jedna babička z mé farnosti a říká: „Otče, tak mi konečně došlo to, na co jsem už dost dlouho čekala. Už je pro mě místo v domově důchodců. Mám tam nastoupit. Od včerejška z toho nespím a mám velké obavy, jak to tam vůbec bude a co si mám s sebou vzít...“ Protože tuto dobrou ženu znám, věděl jsem, jak je to pro

ni těžké. A tak jsem jí nabídl, že tam můžeme hned zajet. Podívá se tam a zeptá se na to, co ji bude zajímat, aby se mohla na nástup v klidu připravit. Měl jsem sice naplánovaný úplně jiný program, ale vše se podařilo posunout, takže jsme zhruba za hodinu mohli vyrazit.

V domově důchodců se tato babička na všechno vypytavala a vše jí ukázali – dokonce i místo, kde bude bydlet. Naší čilé stařenky se ujala hlavní sestra a vyprávěla o všem, co si myslela, že by babičku mohlo zajímat.

A vtom se ta stará paní ptá: „Prosím vás, mám doma výborné péřové peřiny, můžu si je s sebou vzít?“ – „Ne, ne, ty si s sebou neberte,“ zněla odpověď. Stařenka mírně zaváhala, a přece se ptá znovu. „Mám velmi pěkné povlečení, to si určitě s sebou můžu vzít, že?“ – „Ne, ani to si neberte. Komplikovalo by nám to situaci při prání, museli bychom to označovat a dávat větší pozor, abychom vám je vždy zase dodali. Ne, povlečení si určitě neberte.“ Milá babička se ještě zeptala: „Ukážete mi, kam si budu moci dát své věci?“ Staniční sestra jí řekla: „Tady budete mít skříňku a tam si můžete dát věci, které si přivezete, ale moc si toho neberte, nebudete to potřebovat...“

Když už jsme byli na odchodu, potkali jsme ředitele domova důchodců. Hned jsem mu stařenku představil a poprosil ho, jestli by jí řekl ještě pár slov, aby měla jasno, do čeho jde. Ředitel ji laskavě povzbudil a dodal: „Nebojte se, určitě to spolu zvládneme.“ A hned se dali do srdečného hovoru. Bylo vidět, že si získal její důvěru. Vtom se ho stařenka zeptala: „Pane řediteli, prosím vás, řekněte mi, proč jsme s nebožtíkem manželem tolik pracovali, budovali, uskromňovali se, odříkali si, a teď vlastně zase nemám nic?“

...

Ještě dlouho jsem nad touto její otázkou musel přemýšlet. Ano, Pán Ježíš má pravdu, když nás varuje před hromaděním „pozemských pokladů“, o které stejně přijdeme, a doporučuje vytvářet poklad pro věčnost.

Při tomto mém přemýšlení mi zůstává útěchou, že tato stařenka při starosti o pozemské záležitosti na ten poklad v nebi také rozhodně nezapomínala. A že ještě bude mile překvapena, až se do nebe dostane...

P. Marek Dunda ■

Shromazďujte si však své poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. (Mt 6,20n)

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co jsou to „duchovní skutky milosrdenství“?

Mezi duchovní skutky milosrdenství patří: radit pochybujícím; poučit ty, kdo se mýlí; utěšovat truchlící; snášet nespravedlnost; ochotně odpouštět těm, kdo nás urazili; modlit se za živé i za mrtvé.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.*

Foto: Flickr, * (CC BY-NC-ND 2.0)

Ztráta svobody ve jménu svobody

„Současnou situaci si obrazně představuji, jako bychom žili pod přehradou. V hrázi přehrady nad námi náhle vznikají trhliny – jsou tam, ať o tom víme, nebo nevíme... A mé rozhodnutí je, že o tom chci vědět! Protože potom ještě existuje určitý manévrovací prostor, pak ještě mohu něco dělat. Ale kolik ještě máme manévrovacího prostoru, nevíme...“ říká Gabriele Kuby z Německa, autorka knihy „Globální sexuální revoluce“. Tato kniha, která letos vyšla i v českém překladu (viz upoutávka na konci článku), má podtitul „Ztráta svobody ve jménu svobody“. Jasně pojmenovává a podrobně popisuje skutečnosti, které možná již tušíme, ale jejichž rozsah a dopad si zatím jen málokdo uvědomuje. Jde o diktaturu relativismu. Paní Kuby, která se stala katoličkou teprve v roce 1997, dodává: „U vás ještě vývoj nepokročil tak daleko jako v západních zemích, a tak každý z vás, kdo pochopí, co se to vlastně děje, má šanci něco změnit.“

Nová nenápadná diktatura

Celá krize, ve které se nacházíme, má kořeny v tom, že každý má své právo individuálně rozhodovat o tom, co je dobré a co zlé. A existuje diktatura tohoto myšlení: musíme takto smýšlet, jinak budeme obžalováni, že jsme netolerantní a diskriminujeme. Mnozí lidé tento vývoj nevidí. Když se podíváme zpět na totalitní režimy nacismu a komunismu – a to vy znáte z vlastní zkušenosti daleko lépe, já jsem zhýčkané dítě svobody a blahobytu –, s pádem železné opony západní svět věřil, že došlo k definitivnímu odstranění totalitních režimů a totalitního myšlení. Tehdy existovaly obrovské naděje. A nyní o čtvrt století později – naplnily se tyto naděje? Existuje nová ideologie, která velmi silně mění společnost. Tato ideo- ▶

***Feminismus je hnutí,
které ve skutečnosti
bojuje proti ženám:
nesmíme být matkami,
musíme být zaměstnané
– jen tak se nám
dostane uznání.***

Foto: Flickr, "T" (CC BY-NC-ND 2.0)

logie se jmenuje *gender mainstreaming* (čti džendr mejnstrímink – do češtiny v článku překládáme jako rodová revoluce – pozn. redakce). Je to pojem, který ani u nás v Německu téměř nikdo nezná.

Sex, nebo gender? Pohlaví, nebo rod?

Pojem *gender mainstreaming* (rodová revoluce) byl prosazen na pekingské konferenci o ženách v roce 1995. Byla to konference pořádaná OSN a byla pevně v rukou radikálních feministek – radikální feministky jsou z velké části lesbičky. Bojovaly o to, aby anglické slovo *sex* (pohlaví) bylo nahrazeno slovem *gender* (rod). Do té doby bylo slovo *gender* (rod) pouze gramatickým pojmem: mužský, ženský a střední rod. Nyní mělo slovo rod označovat, že existuje určitý sociální – společenský – rod, který může být odlišný od biologického pohlaví. Idea, kterou se snaží prosadit, je ta, že naše biologické pohlaví neurčuje naši identitu. Můžeme si prý svůj rod libovolně volit (a to ne jednou, ale třeba každý rok jinak – pozn. redakce). Zní to zcela zvráceně – a také to je zcela zvrácené. Ale nyní se to dokonce učí na univerzitách. Je to poslední vývoj feministického hnutí. Gender mainstreaming (rodová revo-

luce) je výsledkem spojení feministického hnutí a hnutí homosexuálů.

Zvrácení identity

Rodová revoluce vychází z toho, že si každý může libovolně zvolit své pohlaví a svou sexuální orientaci. Hlavním ideologem rodové revoluce je Judith Butlerová (*1954 v USA). Setkala jsem se s ní, když nedávno ve Frankfurtu přebírala jednu významnou cenu. Obdržela již velké množství nejrůznějších cen a také profesorských míst... Napsala knihu, která se jmenuje *Zvrácení identity*. A opravdu by ráda zničila lidskou identitu a ráda by zničila rodinu. Jak říká, ráda by zničila tzv. „nucenou heterosexuálnost“ (tedy dle jejího názoru vnucené dělení na muže a ženy). A lidé jí naslouchají a tleskají... To vzbuzuje otázku: Proč podporují mocenské elity tuto ideologii?

Hlubší kořeny rodové revoluce

Chtěla bych se nyní vrátit v dějinách o jeden krok zpět. Jsem z Německa a účastnila jsem se studentské revolty v roce 1968. Studenti na Západě se tehdy nadchli pro socialismus a komunismus (částečnou studenou sprchou pro toto hnutí byl až vpád Sovětské armády do Českoslo-

venska v srpnu 1968 – pozn. redakce). Já sama jsem psala svou závěrečnou práci ze sociologie o Marxově *Kapitálu*. Je to velká vina mé generace, která ještě nebyla odčiněna, že v době, kdy východní Evropa trpěla pod diktaturou komunismu, jsme se nepostavili na stranu utlačovaných. A nebyli jsme vděční za svobodu, kterou jsme tehdy měli.

Druhým impulsem tohoto studentského hnutí roku 1968 byl feminismus. Významným jménem, které za ním stojí, je Simone de Beauvoirová. Byla to životní družka Jean-Paula Sartra. Napsala knihu, kterou jsme tehdy všichni četli. Kniha se jmenovala *Druhé pohlaví*. Zaměřila se v ní na tři věci: 1) Ženami se nerodíme, ale stáváme se jimi. 2) Pryč z otroctví mateřství. 3) Ženy se musí sexuálně osvobodit.

„Ochrana“ před početím a potraty jako první krok

Samozřejmě že pro tento program byla potřebná „ochrana“ před početím a potraty. Za to bojovala Margret Sangerová v Americe. Je zakladatelkou organizace *International Planned Parenthood Federation* (Mezinárodní federace pro plánované rodičovství). Tato organizace je činná po celém světě, má obrovské finanční zdroje, je financovaná

Foto: Flickr, ms.mccoy (CC BY 2.0)

Když děláme to nejdůležitější, co vůbec existuje – když dáváme lidem život a vychováváme je, aby byli dobrymi lidmi –, žádného uznání se nám za to nedostane!

OSN a EU, bojuje za potraty, provádí potraty, vlastní potratové kliniky, vydělává na nich... V Německu jsou největším poskytovatelem potratů. Současně bojují za sexualizaci mládeže. (Pozn. redakce: Tomu, jak se programy tzv. sexuální výchovy dětí zneužívají pro záměrnou sexualizaci mládeže, odbourávání studu a propagaci homosexuality a dalších zvrácených forem sexuálního jednání, se budeme věnovat v některém z dalších čísel časopisu *Milujte se!*).

Nejde to odspodu – musíme svrchu...

Hnutí z roku 1968 nemohlo jedním úderem změnit celou společnost. Měli slogan: „pochod institucemi“. Řekli: Nemůžeme zmobilizovat proletariát, chceme tedy postupovat svrchu a změnit společnost od těch, kteří mají moc – tj. politici, uni-

verzity, média a justice. V Berlíně existuje tzv. *GenderKompetenzZentrum* (Centrum pro rodové kompetence) a předešla vedoucí této aktivistické organizace se nyní stala soudkyní německého ústavního soudu. Tito lidé se dostávají do mocenských pozic a celá společnost se posunuje doleva.

Podpora, o které většina neví

Za rodovou revolucí stojí OSN i EU. Průlom byl na již zmíněné konferenci v Pekingu v roce 1995 a krátce potom začala agenda rodové revoluce prosazovat Evropská unie. Již v roce 1998 vznikla Amsterodamská smlouva, která se týká i vás, protože jste členy Evropské unie. V této smlouvě se všechny členské státy zavázaly k politice „rovného zacházení“. V roce 1999 se stala politika „rovného zacházení“ (v němčině *Gleichstellung* – „postavení na roveň“ – pozn. redakce)

a rodová revoluce jedním z hlavních cílů tehdejší levicové Schröderovy vlády – bez toho, že by se o tom nějak diskutovalo, dokonce bez toho, že by o tom většina lidí věděla. Dodnes o tom většina lidí neví...

Co začalo dobře, pokračuje špatně

Frontou, přes kterou rodová revoluce proniká do společnosti, je snaha o postavení mužů a žen „na roveň“. Tím jsme my ženy sváděny a uváděny do omylu. Nejsme stejné jako muži. To přece každá z nás ví.

Je to frontová linie, kterou původně vytyčil boj za práva žen. Ale toto hnutí se již dávno překlátilo – a feminismus je hnutím, které ve skutečnosti bojuje proti ženám: nesmíme být matkami, musíme být zaměstnané – jen tak se nám dostane uznání. Když děláme to nejdůležitější, co vůbec existuje – když dáváme lidem život a vychováváme je, aby byli dobrými lidmi –, žádného uznání se nám za to nedostane! Dnes se nám odnímá základna pro to, abychom to mohli dělat...

Ale tím rodová revoluce nekončí

Další požadavky rodové (genderové) ideologie jsou následující: ▷

Foto: Flickr, Fuss Free McGee (CC BY-NC-ND 2.0) / vlevo: Flickr, Iirena (CC BY-NC-SA 2.0)

V Německu a dalších západních zemích se malé děti učí, že každá sexuální orientace je v pořádku.

Deregulace sexuality – **všechny formy sexuality jsou považovány za rovnocenné** a stále vznikají nové „druhy sexuality“: homosexuálové, bisexuálové, transsexuálové, intersexuálové, a pak existuje nový pojem *queer* – což znamená „všecko a se všemi je v pořádku“. V Německu a dalších západních zemích se malé děti učí, že každá sexuální orientace je v pořádku.

Když musí ženy do práce, děti jaksi přebývají, jsou navíc... A přirozeným důsledkem je, že **rodiče musí děti odevzdat do státní péče**: kolektivizace výchovy, odnímání dětí rodičům a společná „státní výchova“ v jeslích, školkách, školách (hlavním cílem školy již není vzdělání, ale výchova – tedy to, co by mělo být především zodpovědností rodičů – pozn. redakce). Kolek-

tivizace výchovy byla dříve na Západě považována za charakteristickou vlastnost komunistických zemí. Říkalo se, že kolektivizaci prosazují komunisté. A dnes politici v Německu napříč všemi politickými stranami bojují za to, aby se děti prakticky od nultého roku života předávaly do této státní péče (pro srovnání, kam směřuje tento vývoj: v Anglii je dnes povinná školní docházka již od čtyř let a v ČR v roce 2014 požadovaly téměř všechny strany povinný poslední ročník školky, aby se údajně ulehčil nástup do školy – nakonec z toho sešlo, alespoň prozatím... – pozn. redakce).

To vše patří k ideologii, která je kolem nás. Ničí se manželství a rodinný život

(mimo jiné se mnoha způsoby znemožňuje, aby rodiče mohli trávit čas se svými dětmi), ale podporuje se manželství homosexuálů. Je to zcela absurdní.

Od měkkých zákonů k tvrdým

OSN organizuje důležité celosvětové konference, které se týkají různých klíčových témat. Tyto konference jsou v rukou tzv. aktivistů a jejich organizací s přesně danými cíli. Tak tomu bylo např. při konferenci v Káhiře v roce 1994 o světové populaci: musíme snížit počet obyvatel, a proto potřebujeme potraty. To bývá skryto pomocí nově vytvořeného slovníku. Nový pojem pro tento účel je: reprodukční zdraví. Asi tento

Toto hnutí se snažilo i o legalizaci pedofilie. Teprve po mediálních kampaních spojených se zveřejněním případů sexuálního zneužívání v katolické církvi se zdá, že existuje shoda v tom, že sex mezi dospělými a dětmi je špatný. Ale to se jen na chvíli zdá. I zde boj pokračuje dál...

pojem znáte. Zní tak velmi nevině. Ale „reprodukční zdraví“ mimo jiné znamená: každá žena na světě musí mít přístup k potratům.

Tyto konference jsou obrovským nástrojem pro manipulaci veřejným míněním. Výsledkem těchto konferencí jsou závěrečné dokumenty. A potom tu máme dokument a řekne se: celý svět to považuje za správné. Tomu se říká *soft law* – „měkké zákony“.

Druhým krokem těchto organizací je úsilí, aby se tyto „měkké zákony“ staly „tvrdými“, normativními zákony (*hard law*), které již zavazují, a to i pod sankcemi.

Posledním krokem je pak kriminalizace odpůrců – těch, kteří s takovými zákony a jednáním nesouhlasí. Sem patří nové zákony proti tzv. homofobii (tj. zákony, které pod sankcemi zakazují říci, že homosexualita je něco proti lidské přirozenosti a homosexuální jednání

je nesprávné). Novým pojmem je „nenávistná řeč“. Člověk již nesmí pokojně vyjádřit své mínění – nazývá se to nenávistnou řečí a má to být trestáno.

Nevládní organizace a obcházení demokratických procesů rozhodování

K důležitému posunu došlo přibližně v roce 1989. Dříve to byly různé politické strany, které bojovaly o přesné formulace smluv. Byli to demokraticky zvolení zástupci, kteří dojednávávali smlouvy, které pak zavazovaly jejich země. Dnes mají enormní vliv v Organizaci spojených národů či v Evropské unii takzvané NGO (*non-governmental organiza-* ▶

Má být dokonce odstraněno slovo „otec“ a „matka“ a nahrazeno označením „rodič 1“ a „rodič 2“.

Rodič 1 a rodič 2?

V zuřivé snaze o vymýcení „sexistických stereotypů“ má z jazykového úzu zmizet slovo matka. Skotská národní zdravotní služba (*National Health Service*) požaduje, aby bylo označení „mom“ (máma) a „dad“ (táta) vykazáno z mateřských škol, neboť diskriminuje „rodiče stejného pohlaví“. *Manuál pro správné formulace o pohlaví v němčině* o délce sto devadesáti dvou stran, který vydalo švýcarské Federální kancléřství, doporučuje otce a matku nahradit pojmy „abstrahujícími od biologického rodu“, totiž „rodič“ nebo „jeden z rodičů“.

O totéž se snaží ministryně zahraničních věcí USA Hillary Clintonová, která doporučuje, aby v budoucnu bylo v pasových formuláři místo „matka“ a „otec“ napsáno „rodič 1“ a „rodič 2“. Zdůvodnění: „Tato zlepšení se provádějí, aby byl umožněn genderově neutrální zápis rodičů dětí a byly uznány různé typy rodin. Clintonová musela v důsledku ostré kritiky přistoupit na kompromis, to znamená: „matka nebo rodič 1“, „otec nebo rodič 2“.

Proč se musí odstranit z jazyka slovo, které se dítě naučí vyslovit jako první? Nikdo, ani feministky, by za odstranění slova matka nemohl bojovat, kdyby jej neprodila žena. Dokonce i rodič 1 Elton John a jeho partner rodič 2 museli využít náhradní *matku*, aby si splnili své přání mít dítě. Nemáme slovo označující osobu, jíž každý člověk děkuje za svůj život, mít v úctě? Má být krásné slovo „maminka“ odstraněno jen z toho důvodu, že se „homosexuální rodiče“ cítí diskriminováni, když je řeč o matce a otci nebo mamince a tatínkovi?

Gabriele Kuby ■

Český překlad nápisu na koloběžce: 2 MÁMY 2 SYNOVÉ RODINA

Má být krásné slovo „maminka“ odstraněno jen z toho důvodu, že se „homosexuální rodiče“ cítí diskriminováni, když je řeč o matce a otci nebo mamince a tatínkovi?

Stvoření člověka, portál katedrály York Minster

Rodová revoluce jde proti všemu tomu, co všichni dobře víme – že jsme buď muži, nebo ženy. Tak jsme stvořeni...

Foto: Flickr, Chronicle Promotions (CC BY-NC 2.0)

Není překvapením, že i vědecké výzkumy potvrzují to, co všichni víme: Každá buňka v našem těle – a máme miliardy buněk – je buď mužská, nebo ženská.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

tions – nevládní organizace). Skrývá se to pod pojmem participativní demokracie. Ano, my občané se chceme účastnit (tj. participovat) na demokracii: takže to přece musí být dobré. Ve skutečnosti však určité lobbistické zájmové skupiny prosazují své vlastní cíle a získávají tímto způsobem obrovský vliv na politiku OSN a EU. Nesrovnatelně větší, než jaký by získaly skutečně demokratickými postupy a které by odpovídaly jejich zastoupení. Mezinárodní zastřešující organizace homosexuálů ILGA (*International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association* – Mezinárodní organizace leseb, gayů, bisexuálů a intersexuálů) je ze sedmdesáti procent financována Evropskou unií. Proto běží program prosazování homosexuálních manželství ve všech západních zemích...

Celý náš demokratický systém je zevnitř tunelován (těmito způsoby jsou prosazovány věci, se kterými naprostá většina občanů, voličů, nesouhlasí – pozn. redakce). Evropská unie zakládá nové organizace, kterým pak přiděluje obrovské finanční prostředky. Jako příklad může sloužit Agentura Evropské unie pro základní práva ve Vídni. Jde o osmdesát zaměstnanců na plný úvazek s rozpočtem padesát milionů eur. Dbají na to, aby se rodová (genderová) agenda a další s ní spojené agendy jako potraty a sexualizace dětí dále prosazovala.

Prosazování práv, která nejsou žádnými právy

Lidská práva jsou přeformulována a tvrdí se, že takzvané homo-manželsví, které ve skutečnosti žádným manžel-

stvím není, je vlastně lidským právem. A že když ho nepřipustíme, dopouštíme se diskriminace...

Zde je třeba jasně říct: To není lidské právo! Dokonce i Evropský soudní dvůr pro lidská práva jasně řekl, že každá členská země Evropské unie se může sama rozhodnout, jak bude stanovovat své zákonodárství týkající se manželství. A pokud jsem správně informovaná, váš parlament rozhodl, že homosexuální manželství ve vaší zemi nejsou možná. Ale můžete si být jisti, že tím boj nekončí.

Revoluce bez hranic

Neexistují žádné hranice, ke kterým ideologie rodové revoluce hodlá jít a pak se zastavit. Neexistuje žádné vymezení, kam se až dá jít – touto hranicí není ani pedofilie nebo zoofilie (styk se zví-

Foto: Flickr, Chris Bartow (CC BY-NC 2.0)

Snaží se, abychom si zvykli...

Nejenže je stále více filmů s homosexuální tematikou, ale mediální propaganda budí dojem, jako by už údajné „lidské právo“ na homosexuální manželství a na všechny příslušné výsady představovalo *status quo* (současný stav). Skutečnost však v roce 2014 vypadala jinak:

- Pouze **osm** z dvaceti sedmi členských států Evropské unie postavilo „homosexuální manželství“ na roveň s manželstvím muže a ženy a na celém světě pouze **šestnáct** států a **sedmáct** států USA.
- **Deset** členských států EU zavedlo instituci registrovaného partnerství osob stejného pohlaví, a na celém světě **patnáct** států.
- **Deset** členských států EU nepřiznává párům stejného pohlaví zvláštní právní postavení ani zvláštní privilegia.
- Více než sedmdesát států zakazuje homosexuální vztahy. V sedmi zemích se za to, bohužel, odsuzuje dokonce k trestu smrti.

řaty). V Německu i v dalších zemích se toto hnutí snažilo i o legalizaci pedofilie (začalo to úvahami o snižování věkové hranice pro pohlavní styk s nezletilými, vlastně už s dětmi... – pozn. redakce). Teprve po zveřejnění případů zneužívání mladistvých a dětí v katolické církvi (a po mediálních kampaních s tím spojených – pozn. redakce) se zdá, že existuje shoda v tom, že sex mezi dospělými a dětmi je špatný. Ale to se jen na chvíli zdá. I zde boj pokračuje dál...

Revoluce proti základu lidství

Rodová revoluce (*gender mainstreaming*) jde proti všemu tomu, co všichni dobře víme – že totiž jsme buď muži, nebo ženy, protože jsme buď jako muži, nebo jako ženy stvořeni. Není překvapením, že i vědecké výzkumy potvrzují to, co všichni víme: Každá buňka v našem těle – a máme miliardy buněk – je buď mužská, nebo ženská. Celé naše hormonální uspořádání je zcela odlišné u žen a u mužů. Náš mozek

a naše neurobiologie jsou totálně rozdílné. Neurobiologie přináší fascinující výsledky. Jestlipak víte, že ženy mají méně mozkových buněk než muži? Ale máme více synapsí – více spojení mezi těmito buňkami! Jako ženy jsme se vždy více zabývaly vztahy – spojeními. Jde nám více o kvalitu než o kvantitu. Je to naše poslání, starat se o kvalitu – zvláště co se týče lásky.

Děj, který zatím probíhá, lze měnit...

U vás ještě vývoj nepokročil tak daleko, jako v západních zemích, a tak každý z vás, kdo pochopí, co se to vlastně děje, má šanci něco změnit.

Gabriele Kuby (autorka knihy „Globální sexuální revoluce. Ztráta svobody ve jménu svobody“; viz upoutávka na této straně – redakčně upraveno dle přednášky ze 17. 11. 2012) ■

Zdroj: <https://www.youtube.com/watch?v=rZe2jNFO2Bo>

Gabriele Kuby

Globální SEXUÁLNÍ REVOLUCE

**ztráta svobody
ve jménu svobody**

Globální
SEXUÁLNÍ
REVOLUCE

**Doporučuji
k prostudování!**

*P. Pavel Zahradníček OMI,
šéfredaktor časopisu
„Milujte se!“*

„Kniha Gabriele Kuby se čte jako napínavý detektivní román. Jen s tím rozdílem, že události v ní popisované nejsou fiktivní. A její pokračování si přečtete zítra v novinách.“

P. Karel D. Skočovský, Ph.D

„Paní Kuby je statečná bojovnice proti ideologiím, které v konečném důsledku vyúsťují v ničení člověka.“

Benedikt XVI.

„Od vydání této knihy už nikdo nemůže říci: o tom jsme nic nevěděli – o revoluci, která hlásá svobodu, a přesto nemá na mysli nic jiného než diktaturu.“

Katrin Krips-Schmidtová

„Autorka ve své knize ukazuje, že masivní útok, jemuž jsme dnes vystaveni, není náhodou, ani módou, ale je součástí globálního plánu, světové strategie, která chce zásadním způsobem změnit člověka a společnost. Odhaluje pravdu o ideologii genderu, stejně jako Kołakowski a Solženicyn odhalili pravdu o komunismu.“

Dr. Dariusz Oko

Knihu Gabriele Kuby *Globální sexuální revoluce. Ztráta svobody ve jménu svobody* (347 stran, 416 Kč) můžete objednat na adrese vydavatele: Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství a vydavatelství, Kartouzská 6, 612 00 Brno tel. 549 241 588, e-mail: jirkabrauner@gmail.com, www.kartuzian.cz

Růženec na prstech

Růženec nemám. A nebo alespoň nevním, kde ho mám. Přesto se ho modlím. Modlím se ho totiž na prstech. Protože tak jsem se ho kdysi, před lety, modlit začal, když jsem byl jako základák na vojně.

Téměř celou vojnu jsem chodil každý druhý den do stráže. Hlídali jsme jakési skladiště. Nic důležitého tam asi nebylo. Stráž trvala vždy celých 24 hodin. Od čtyř odpoledne do čtyř následujícího dne. Dvě hodiny jsem chodil se samopalem a šedesáti náboji „za plotem“ kolem skladiště, dvě hodiny bděl na strážnici a dvě hodiny spal na takové lehce očalouněné pryčce.

A tak čtyřikrát dokola, v dne v noci. Zvlášť ten čas „za plotem“

... v noci jsem přehazoval prsty na spoušti samopalu.

se většinou ostatních velmi vlekl. Rozhodl jsem se, že ho jen tak „neproudujím“, ale že ho zčásti využiji k modlitbě. Vždyť se nemusím modlit jen za sebe. Je tolik věcí, za které je třeba se modlit, a tolik lidí, kteří se sami nemodlí, a přesto modlitbu potřebují. A začal jsem se modlit růženec. Jenže růženec – ten kuličkový – jsem tam neměl, a mít ani nesměl. Zato jsem tam měl samopal. Ten jsem tam naopak mít musel. Modlil jsem se tedy tak, že jsem

v noci přehazoval prsty na spoušti samopalu a nebo jen tak počítal na prstech, když jsem měl ve dne samopal „na řemeni“ přes rameno. Dvakrát pět prstů a je jeden desátek. Někdy jsem to asi vzal i třikrát dokola, když jsem se zarožijoval do nějakého růžencového tajemství.

To se mi ostatně stává dodnes, když se na prstech růženec modlím a během jednotlivých desátek se snažím přemýšlet, jak to či ono tajemství – tj. událost ze života Pána Ježíše nebo Panny Marie – souvisí s tím, co právě prožívám. Někdy, když si přehazuji prsty na volantu při jízdě po dálnici, má možná některý můj desátek i dvacet zdrávasů. Ale myslím, že to nevedí.

Pavel ■

Růženec je moje zamilovaná modlitba. Je to nádherná modlitba, nádherná svou prostotou a hloubkou. A skutečně v pozadí slov *Ave Maria* (tj. Zdrávas Maria) vystupují před duchovním zrakem nejdůležitější události z Ježíšova života. Naše srdce může zároveň odečítat ve sledu růžencových tajemství všechny události, ze kterých se skládá život jednotlivce, rodiny, národa, Církve i celého lidstva; osobní zkušenosti a zkušenosti bližních, především těch nejbližších, kteří nám leží na srdci. Prostá modlitba růžence tak přijímá rytmus lidského života.

sv. Jan Pavel II. (28. října 1978)

Životem s Pannou Marií

Podlouhou část svého života jsem měla k modlitbě růžence, upřímně řečeno, vlašný vztah. Pomyslení, že půl hodiny odříkávám rytmicky zdrávasy růžence, mě vždy od této modlitby odvádělo s rozumovým zdůvodněním, že za půl hodiny udělám spoustu užitečné práce. Boží Láska však byla trpělivá (viz 1 Kor 13,4: „Láska je trpělivá...“) a čas přinesl její plody. Začala jsem více vnímat a pozorovat ty, kteří se růženec modlí. Viděla jsem je jako lidi vyrovnané, klidné, přející, pomáhající, kde pomoci mohli, moudré... Nestáli nikdy v předních řadách, ale vždy mi pomohli a poradili. Pro pomoc jsem k nim mohla přijít třeba o půlnoci. Nehledali výmluvy, ale dokázali přiznat i svoje slabosti. To byly vlastnosti, které mě takřkajíc dostaly.

A tak jsem se postupně, jako dítě první krůčky, začala učit modlit růženec. Zpočátku mi do modlitby vstupovaly myšlenky a starosti z nejrůznějších sfér,

takže se mi zdálo zcela nemožné, abych dál pokračovala. Boží Láska však zůstávala dál trpělivá a Panna Maria mě vzala do své školy modlitby. To se projevovalo tak, že jsem začínala více vnímat to, co se modlím, a zamýšlet se nad obsahem. Myslí si, že to byla jistá výhra nad utíkáním myšlenek.

Časem mi nedala spát svědectví jiných o moci modlitby růžence, a tak jsem začala jednotlivě desátky za něco obětovat. Byly to naprosto konkrétní úmysly – související s mým manželstvím, rodinou, zaměstnáním či mezilidskými vztahy. Prosila jsem a dostávala jsem. Musím však říci, že jsem dostávala vždy to, co chtěl Pán – tedy to nejlepší. Moje představy vyslyšení byly občas jiné, ale čas ukázal, že Boží moudrost rozhodla lépe. Těžko hledám slova, kterými bych vás chtěla pozvat k této – pro mě tak mocné – modlitbě.

Marie (zkráceno) ■

*Moje představy
o vyslyšení byly
občas jiné, ale čas
ukázal, že Boží
moudrost
rozhodla lépe.*

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- Znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otci

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otci

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Pro každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Řeč těla

Foto: sestra Gregorie

I když je možné se modlit v jakékoli situaci a pozici, má náš postoj při modlitbě velký význam. Tak nás tomu učí zkušenost těch, kteří se modlili před námi. A stejnou zkušenost můžeme udělat i my sami...

Co křesťané vyjadřují tělesným postojem při modlitbě?

Řečí těla předkládají křesťané svůj život Bohu: padají před ním na kolena; spínají ruce v modlitbě nebo je k němu vztahují (postoj oranta); klekají na kolena nebo poklekají před Nejsvětější Svátostí; vestoje naslouchají slovům evangelia; vsedě rozjímají.

Podle „YOUCAT – katechismu katolické církve pro mladé“ připravil Ondřej Vaněček ■

VESTOJE VYJADŘUJEME BOHU SVOU ÚCTU (SROVNEJ: VZDÁVÁME SE ŽIDLE, VEJDE-LI DO MÍSTNOSTI NĚKDO VÝŠE POSTAVENÝ...), ALE ZÁROVEŇ TAKÉ POZORNOST (ČLOVĚK NAPŘÍKLAD NĚKDY POVSTANE, ABY LÉPE VIDĚL) A POHOTOVOST (ČLOVĚK JE PŘIPRAVEN OKAMŽITĚ SE VYDAT NA CESTU). POKUD MODLÍCÍ SE NAVÍC ROZPŘÁHNE PAŽE K BOŽÍ CHVÁLE (POSTOJ ORANTA), ZAUJÍMÁ TAK PŮVODNÍ POSTOJ CHVÁLY.

SE SEPJATÝMA RUKAMA SE ČLOVĚK SOUSTŘEDÍ ZE SVÉ ROZTĚKANOSTI A ZAMĚŘUJE SE NA BOHA. SEPJATÉ RUCE JSOU PŮVODNÍM GESTEM VYJADŘUJÍCÍM PROSBU.

Foto: Antonín Pítek, www.fotoportal.sk

Všichni svatí otcové, kteří přikládali tak nesmírný význam modlitbě, jsou přesvědčeni, že zbožná gesta jako klečení, sepnaté ruce, paže zkřížené na hrudi mnoho znamenají. Zbožný postoj nám v netušené míře napomáhá přebývat soustředěně v Boží přítomnosti.

sv. František Saleský

Foto: Z. seštra Gregorie

VKLEČE SE ČLOVĚK KORÍ PŘED BOŽÍ VELIKOSTÍ. UZNÁVÁ, ŽE JE ZCELA ODKÁZÁN NA BOŽÍ MILOST.

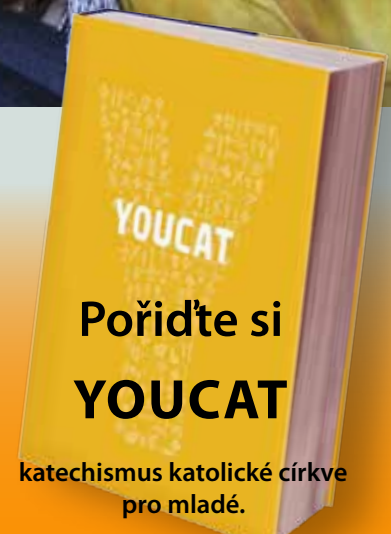
VSEDĚ KŘEŠTAN NASLOUCHÁ BOHU VE SVĚM NITRU, VE SVĚM SRDCI SE DOTÝKÁ JEHO SLOVA (SROV. LK 2,51) A NAZÍRÁ JE.

VLEŽE NA TVÁŘI (V PROSTRACI) SE ČLOVĚK KLANÍ BOHU.

Foto: BostonCatholic (CC BY-ND 2.0) © Mazur/catholicchurch.org.uk

Pořídte si
YOUCAT

katechismus katolické církve
pro mladé.

Možnost objednávek
na www.ikarmel.cz
Cena 295 Kč (brož. 200 Kč)

Foto: RIVA

Mozaika o modlitbě

Často musíme přečíst desítky stran, než nás něco zaujme.

A když nás něco zaujme, je dobré si to zapsat – než se to ztratí, zapadne... Děláte to tak? Kniha „Mozaika duchovní moudrosti“ je zvláštní tím, že nabízí přímo již jen výběr toho, co zaujalo (viz upoutávka na protější straně). Nabízíme vám kousek z této „Mozaiky“, kterou její autoři P. Josef Doubrava a P. Marek Dunda nasbírali za řadu let nejen o modlitbě, ale i o dalších tématech (o víře a ateismu najdete na str. 19 tohoto čísla časopisu „Milujte se!“).

Chtěli bychom, aby už modlitba rychle skončila, protože máme své povinnosti, ale zapomínáme, že modlitba je právě tím nejdůležitějším, co máme na práci.

sv. Maxmilián Kolbe

Čím více jsi zaneprázdněn, tím více potřebuješ přemýšlet, studovat a modlit se. Jen tak nalezeš pokoj.

Nguyen Van Thuan

Když se modlíš, musíš počkat – všechno má svůj čas... Je třeba stále prosit – nevyslyšené v budoucnu dozrává. Nemodli se, pokud čekat neumíš.

Jan Twardowski

Boží láska nás nepotřebuje. Když nám přikazuje, abychom se modlili, tak je to proto, že chce naše štěstí; protože jen tak můžeme najít své štěstí.

sv. Jan Maria Vianney

Buď člověkem modlitby, dříve než budeš kazatelem.

sv. Augustin

Bůh nás často milosrdně vyslyší, a často milosrdně nevyslyší.

sv. Augustin

Modlitba předpokládá čistotu života. Ale z druhé strany modlitba očisťuje a k mravní čistotě vede.

kardinál Tomáš Špidlík

Kam nedosáhneš rukama, tam dosáhneš modlitbou.

sv. Ignác z Loyoly

Dejte mi muže modlitby – a on je schopen udělat všechno!

sv. Vincent

Těm, kdo o modlitbě hodně mluví nebo píší, na ni většinou nezbyvá čas.

P. Jan Jandourek

Chceš-li slyšet něžný Otcův hlas, všechno ostatní musí umlknout.

bratr Amadeus

Bůh neporoučí nemožné. Když však přikazuje, připomíná, abychom dělali, co můžeme, a prosili o pomoc tam, kde nemůžeme.

sv. Augustin

Netaž se o radu toho, kdo se nemodlí.

P. Antonín Šuránek

Kdo se nemodlí, nepotřebuje, aby ho ďábel svedl z cesty. Vrhne se do pekla sám.

sv. Terezie z Avily

Kdo hřeší, je neomluvitelný; kdyby se modlil, nepřítel by nezvítězil!

sv. Jan Zlatoustý

Zasloužili bychom si, abychom se už nesměli modlit. Bůh nám však ve své lásce dovolil, že s ním mluvit smíme.

sv. Jan Maria Vianney

Jak velká je moc modlitby! Je jako královna, která má kdykoliv přístup ke králi a může získat vše, o co prosí.

sv. Terezie Lisieux

*Kdyby Ježíš
nevyslychal
modlitby, tak by
dneska už nikdo
v něho nevěřil.*

fr. Jan Rajlich OP

*S jídlem roste chuť. Platí to
i o modlitbě. Kdo se nemodlí,
těžko bude mít k modlitbě
chuť. Teprve až začne, vzroste
jeho chuť se modlit.*

Slavko Barbarič OFM

*Všechny potíže při modlitbě
plynou z jediné příčiny: že se
člověk modlí, jako by tu Bůh
nebyl.*

sv. Terezie z Avily

*Modlit se člověk učí tím, že se
opravdu modlí. Nejlépe tak,
že se modlí s tím, kdo to již
dovede.*

sv. P. Pio

*Budete-li se modlit více, budete
se modlit lépe.*

bl. Matka Tereza z Kalkaty

**Udělám, co mohu,
zbytek svěřím Bohu.**

*Z knihy P. Josefa Doubravy a P. Marka
Dundy „Mozaika Duchovní moudrosti“
(viz upoutávka na této straně, možno
objednat jen za příspěvek na tisk 20 Kč
+ poštovné pomocí kuponu na následující
straně nebo na www.amims.net;
kompletní kniha on-line k přečtení
i stažení zdarma na www.fatym.com
a www.amims.net)* ■

A.M.I.M.S. M.

knihy pro misijní využití

Již čtvrtým rokem pokračuje vydávání publikací nové ediční řady A.M.I.M.S. M. – to je knihy pro misijní použití, které již nemají „brožurkovitý“ vzhled jako dosavadní publikace A.M.I.M.S., ale které si přes svou běžnou „knížní“ formu zachovávají charakteristické vlastnosti publikací z A.M.I.M.S. – snažíme se, aby byly nejen mimořádné čtivé, ale současně velmi levné. Jde nám o to, aby si každý mohl tyto knihy pořídit nejen pro sebe, ale mohl si jich objednat i větší množství pro šíření ve svém okolí. A aby to bylo pro něj finančně únosné. Přesto, že mají knihy z edice A.M.I.M.S. M. téměř sto stran a lepenou vazbu, nabízíme je jen za příspěvek na tisk v doporučené výši 20 korun! Je to možné díky tomu, že jsou vydávány ve velmi vysokých nákladech – kolem 30 000 výtisků. Navíc veškerou redakční práci dělají bezplatně dobrovolníci. Díky tomu je možné nabídnout plnohodnotné knihy pro duchovní vzdělání a misijní použití za příspěvek na tisk tak nízký, že se to některým může zdát až neuvěřitelné...

Vydání prvních knih z řady A.M.I.M.S. M. bylo možné díky těm, kteří na naše brožurky v minulosti přispívali vyšší částkou, než je ta doporučená. Zbytek prostředků, které ještě chyběly, poskytl jeden kněz a několik dalších dárců.

Pro objednávku knih z produkce A.M.I.M.S. můžete použít kupon na rubu této strany. Objednávat můžete také e-mailem na apostolat@fatym.com. Většinu knih si můžete přečíst v kompletní verzi zdarma na www.amims.net a www.fatym.com.

P. Pavel Zahradníček OMI, koordinátor A.M.I.M.S. ■

V edici A.M.I.M.S. M. dosud vyšly tyto knihy:

Mozaika duchovní moudrosti – dva kněží (P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda) celý život sbírali zajímavé citáty známých i méně známých osobností o moudrosti, štěstí, lásce, naději, víře, vztahu vědy a víry... Do knihy se začtete, kdekoliv ji otevřete...

Ze života pro život – výběr těch nejzajímavějších svědectví z prvních dvaceti čísel časopisu *Milujte se!*. Skutečné příběhy, někdy obyčejné, jindy zcela mimořádné, které zaujmou snad úplně každého.

Útěk sestry Cecílie – řeholní sestra vypráví svůj příběh nejen o tom, jak v 50. letech minulého století pomáhala v útěku kněžím, kterým hrozilo uvěznění, jak potom sama utíkala, skrývala se jako psanec... Místy napínavé jako detektivka, místy naopak velmi humorné autentické vyprávění z vlastního života. Další kniha, která se čte doslova jedním dechem.

Návod na dobrý život – velmi stručná, ale praktická knížka učitele církve sv. Alfonse Marii de Liguori. Stručně a jasně to podstatné. Ve světě vyšla již ve více než 600 vydáních!

*Objednávky za příspěvek na tisk a poštovné
viz následující strana.*

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda: <i>Mozaika duchovní moudrosti</i> (formát A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Výběr citátů známých osobností. Popis této a následujících tří knih edice A.M.I.M.S. M. najdete na předcházející straně.	
<i>Ze života pro život</i> (A5, 96 stran, plnobar. obálka, 20 Kč) Výběr z nejzajímavějších svědectví, která vyšla v prvních dvaceti číslech časopisu <i>Milujte se!</i>	
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Napínavé, ale i humorné vyprávění řeholnice, která v 50. letech ukryvala kněze před StB a pak před ní sama utíkala.	
sv. Alfons M. Liguori: <i>Návod na dobrý život</i> (A5, 96 stran, plnobar. obálka, 20 Kč) Stručně a jasně o základech duchovního života – dobrého a radostného.	
P. Martin Sedloň, OMI: <i>Poutníkem naděje</i> (12 x 21 cm, 40 stran, 10 Kč) Kniha o tom, co tak mnoho lidí potřebuje, ale přitom to postrádá: o naději.	
P. Martin Sedloň, OMI: <i>Doprovázení</i> (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč) Řada myšlenek a impulsů – kniha, kterou můžete kdekoliv otevřít, a hned se do ní začtete. Stručné, jasné, čtivé – výborná dárková kniha.	
P. Marek Dunda (editor): <i>Tak kázal Vianney</i> (A5, 68 stran, 15 Kč) Jedna z pěti knížek, které přinášejí promluvy faráře arského. Po přečtení se většina zamýšlí nad potřebou opravdověji se postavit ke svému duchovnímu životu. Tyto brožurky nabourávají mýtus, že Jan Maria Vianney byl neschopným kazatelem.	
P. Marek Dunda (editor): <i>Jak kázal Vianney o svaté zpovědi</i> (A5, 68 stran, 15 Kč)	
P. Marek Dunda (editor): <i>I tak kázal Vianney</i> (A5, 68 stran, 15 Kč)	
P. Marek Dunda (editor): <i>Promluvy sv. Jana Marie Vianneye</i> (A5, 60 stran, 15 Kč)	
P. Marek Dunda (editor): <i>Z myšlenek sv. Jana Marie Vianneye</i> (A5, 36 stran, 10 Kč)	
Mons. Ladislav Simajchl: <i>Manželství v záběhu</i> (A5, 44 stran, 10 Kč) Brožurka si klade za cíl ukázat manželství ve správném světle a povzbudit všechny, kteří se pro manželství rozhodují, i ty, kteří v něm žijí.	
P. Jan Kabeláč: <i>Základy křesťanské víry</i> (A6, 44 stran, 5 Kč) Stručně a srozumitelně nás toto dílko uvádí do křesťanských postojů. Je to jedna z nejžádanějších brožurek A.M.I.M.S. – vytištěno již přes 40 000 kusů.	
P. Marek Dunda (editor): <i>To promodlím</i> (A6, 40 stran, 5 Kč) Modlitby od Znamení kříže přes Otčenáš až po ty méně známé. Vhodný dárek jako doplnění předchozího titulu – další z našich knih za pětikorunu. :)	
<i>A já jsem s vámi i za železnou oponou</i> (A5, 76 stran, 15 Kč) Devatenáct napínavých příběhů z let 1948 až 1989 ze země ovládaných komunismem. Mimořádně čtivé.	
P. Jiří Kaňa, Petr a Iva Fukalovi: <i>Manželství od Boha nám dané</i> (A5, 52 stran, 15 Kč) Rozebrání manželského slibu a životní zkušenost manželů Petra a Ivy – publikace velmi vhodná pro přípravu na svátost manželství.	
Thomas E. Woods, Jr.: <i>Jak katolická církev budovala západní civilizaci</i> (A5, 206 stran + bar. příloha, 180 Kč) Doporučujeme každému, koho zajímají fakta, zvláště učitelům a studentům! Popis viz str. 25 tohoto čísla <i>Milujte se!</i>	
Níže můžete dopsat objednávané tituly podle www.amims.net (pozor, knihu G. Kuby <i>Globální sexuální revoluce</i> je třeba objednávat přímo u vydavatele, adresa na str. 37!)	
Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ:	
Jméno:	
Adresa:	PSČ:

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S.**

**Římkat. farní úřad
Vranov nad Dyjí 20
671 03**

Je možné objednávat i na internetu na **www.amims.net**.
Knihy přijdou na vaši adresu s přiloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Knihu G. Kuby *Globální sexuální revoluce*, kterou v čísle rovněž doporučujeme, je třeba objednávat přímo u vydavatele – viz str. 37.

Smyslem *A.M.I.M.S. (Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei)* – česky: Apoštolát P. Marie Neposkrvněné – Matky Naděje je tisk kvalitních, srozumitelných a velmi levných brožurek či knih nejen pro ty, kteří si je sami přečtou, ale především pro ty, kteří je budou dále šířit – rozdávat, půjčovat, nabízet za dobrovolný příspěvek ve farnostech...

Otec Marek Dunda dává takovýto návod k jejich používání:

„Knih si objednat alespoň deset od každého titulu. Sám si nejdříve knihu přečíst (to je možné i bez toho, že byste si knihu objednali – kompletní texty většiny brožurek a knih z *A.M.I.M.S.* najdete na internetu na **www.fatym.com** a **www.amims.net**). Potom byste měli uvážit, koho z vašich známých, přátel, sousedů, příbuzných (zejména těch, kteří jsou nevěřící či víře odcizení, kteří již dlouho neudělali nic pro své náboženské vzdělání, kteří jsou nemocní, osamělí) by kniha mohla oslovit, zaujmout, komu by byla prospěšná. Knihy pak rozdávat, půjčovat, nabízet za příspěvek na tisk...“

Značná část produkce *A.M.I.M.S.* jsou publikace srozumitelné i nevěřícím.

Je živý, působí i dnes, dává se poznat a volá

Vždycky platilo, a také já to svou zkušeností mohu potvrdit, že si povolání ke kněžství člověk nevolí tak jako v případě ostatních světských povolání. Kněžství je dar, kterým Bůh obdarovává člověka, aby se mu dal celým svým životem k dispozici.

Byl jsem pokřtěný pohan

Pocházím z tradiční české rodiny: máma věřící, táta nevěřící. Narodil jsem se jako první ze tří dětí a rodiče nás všechny jako mimčá pokřtili. Později nás máma brávala každou neděli do kostela, ale doma jsme se o Bohu nebavili, nemodlili jsme se, a tak nám víru nepředala. Jen chození do kostela k víře nestačí. A když jsme s bráchou začali klackovatět, přestali jsme tam chodit. Raději jsme šli s tátou, který byl myslivec, v neděli do lesa. Tak jsem vyrůstal celé mládí jako pohan, sice v harmonické rodině, ale bez Boha. Vyučil jsem se nástrojařem, pracoval v Třebíči v nástrojárně a přitom dělal ještě spoustu jiných věcí: závodně jezdil motokros, na vojně jsem začal s kulturistikou, pak ze mě byl i vegetarián, ale to vše byla jen příprava na to pravé povolání.

Chci poděkovat – a nevím komu

Pak přišlo obrácení, které jsem prožil v roce 1994, to mi bylo 25 let. V tu dobu ►

*Najednou se mi
chtělo někomu
poděkovat.
Ale neměl jsem
komu. V Boha
jsem nevěřil...*

Foto: Flickr, Anant N S (www.thelensortumblr.com) (CC BY-NC-ND 2.0)

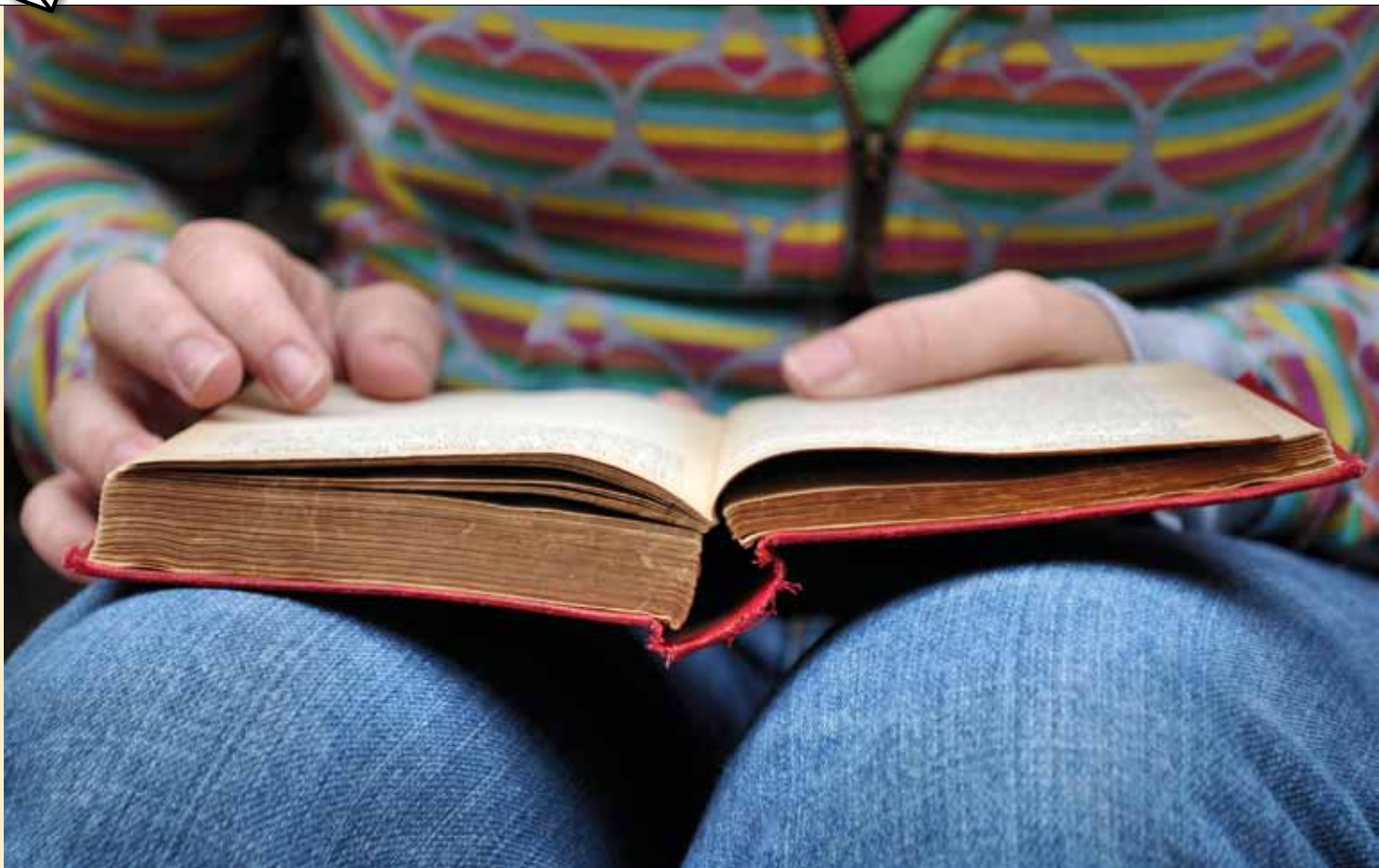

Foto: Flickr, brioso. (CC BY-NC-SA 2.0)

jsem už pracoval v Brně ve firmě, která montovala šicí stroje. Sice jsem bydlel na podnájmu s Ukrajinci, ale to nevadilo. Měl jsem to pět minut do práce, chodil jsem do posilovny, do sauny, vařil jsem si, co mně chutnalo, a najednou se mi chtělo někomu poděkovat... Připadalo mi, že si žiji skvěle, nic mi nechybělo, ale neměl jsem komu. V Boha jsem nevěřil a děkovat panu prezidentovi, když za to nemůže? S tímto pocitem jsem se svěřil jedné dívce, kterou jsem potkal na zábavě a která také posilovala. Půjčila mně dvě knížky s tím, ať si je přečtu.

Kniha a setkání

První byla kniha *Více než tesař* a vůbec mě nebavila, protože se tam mluvilo o nějakém Ježíši. Ale druhá byla mnohem zajímavější. V knize *Život – náhoda, nebo záměr* se pražský akademik Vladimír Král snažil dokázat, že Bůh není. A popisoval v ní, jak funguje lidské tělo, jednotlivé orgány, a on sám se během psaní této knihy obrátil. Došel k závěru, že jsme nemohli vzniknout náhodou opakující se miliony let, ale že jsme dílem nějaké vyšší inteligence, dokonalé bytosti. Tu knihu jsme četli spolu s bratrem na dovolené v Dudincích na Slovensku. Přijeli jsme tam tehdy na kolech, bydleli v chatce na zahradě u jednoho starého pána, espe-

Svěřil jsem se dívce, kterou jsem potkal na zábavě a která také posilovala. Půjčila mně dvě knížky.

rantisty, vegetariána, chodili do místních termálních lázní a přitom četli tuto knihu. A nedokázali jsme říct, že ten autor kecá, my jsme připustili, že Bůh asi tedy je...

Vyprávění „člověka z tunelu“

A do toho, den před odjezdem, přišel pan Váňa, u kterého jsme bydleli, a začal mluvit o svém životě, co všechno zažil během války, kolik přečkal zranění, a také nám pověděl zážitek z klinické smrti, do které upadl při jednom těžkém zranění. Tak, jak je to obecně známé, i jemu proběhl před očima v mžiku celý život, uviděl světlo, za kterým letěl tunelem, a pak viděl takový obraz: vlakové nádraží, přijel vlak, otevřely se dveře a vystupovala babička s velkým kufrem. Najednou k ní přiskočil malý kluk a pomáhal jí s tím kufrem. A teď si pan Váňa uvědomil, že ten kluk je

on, že ten, kdo pomáhá té babičce, je on. A vtom uslyšel hlas: „O všem se ví.“ V té klinické smrti uslyšel hlas: „O všem se ví.“ A to nám řekl ve chvíli, kdy jsme připustili, že Bůh je. Tak si umíte představit, co s námi toto svědectví udělalo. Mrazení po těle a také posílení jistoty, že Bůh asi opravdu je.

Mezi baptisty

Když jsme se pak vrátili domů a já s díky vracel té dívce půjčené knihy, dozvěděl jsem se, že je baptistka. Pozvala mě na spolča vysokoškoláků v Brně. Protože jsem jiného věřícího neznal, začal jsem chodit k baptistům. Rok jsme se setkávali v bytě, zpívali křesťanské písničky, modlili se, četli Písmo, říkali svědectví. Byl to užitečný start ve víře. Ale pořád jsem se považoval za katolíka, v neděli jsem byl u rodičů a chodil na mši a stále víc si začal uvědomovat ty rozdíly: že baptisté odmítají papeže a hierarchii Církve, že nemají svátosti, neuctívají Pannu Marii a svaté, a tak jsem se s nimi po roce v dobrém rozešel s tím, že mi už nemají co dobrého předat.

Objevuji bohatství katolické církve

Pán už o mně věděl a vedl mé kroky. Právě tou dobou jsem potkal skupinu horli-

vých katolíků, kteří chodili každý čtvrtek na katecheze paulánů do Lelekovic. A přede mnou se otevřel úplně nový svět bohatství katolické církve v její historii, ale především v jejích svatých, jejichž životopisy jsem začal číst. Stalo se mi samozřejmostí být každý den na mši svaté, postupně jsem rozvíjel život víry a přestával s kulturistikou i vegetariánstvím. Toto obrácení a očišťování trvalo 7 let. Ale už po první pouti do Medžugorje rok po obrácení jsem nabyl pevného přesvědčení, že to nejlepší, co mohu se svým životem udělat, je cele se odevzdat Bohu, hledat jeho vůli a pak ji ze všech sil naplňovat. Ale myšlenka na kněžství mi byla cizí, to mě ani ve snu nenapadlo.

Foto: Flickr, brinoo. (CC BY-NC-SA 2.0)

Povolání ke kněžství

Bůh měl ale s mým životem jiné plány a začal mi je poodhalovat. Když jsem se v Brně nastěhoval do nového bytu (který jsem sehnal za jedno odpoledne za poloviční cenu a navíc nový), poprosil jsem jednoho kněze, aby mi ho vysvětlil. Souhlasil a já se mu přitom chlubil, že dělám teologický kurz, že ze mě bude akolyta. Ale otec Jan zcela samozřejmě spustil, že

A přede mnou se otevřel úplně nový svět bohatství katolické církve v její historii, ale především v jejích svatých.

to nic není, že aby ta služba byla posvěcená, chtělo by to alespoň jáhenské svěcení! Nevěřicně jsem na něj hleděl, ale celý večer nemluvil o ničem jiném. Milost Boží začala působit, a tak už po 14 dnech od setkání s otcem Janem jsem se hlásil na střední školu. Pán mi to usnadnil tím, že tento obor otevírali poprvé, a proto přijímali bez přijímaček. Tak jsme v září spolu s bráhou nastoupili do prvního ročníku dálkového studia a po třech letech r o k y

každé úterý odpoledne zasedali do školních lavic. Škola nebyla těžká, ale už ve druhém ročníku mi to „došlo“. Řekl jsem si: „Pěkně sis to naplánoval: uděláš si maturitu, stále budeš mít svůj byt (zařízený jako kapličku), svou práci, která tě baví, a přitom se pokusíš o dálkové studium teologie (abych byl tím jáhнем).“ Ale to bych se Pánu dal jen napůl, a On mě asi nechce jen polovičku, On mě chce celého! A tak jsem řekl Pánu: „Pane, ty mě překvapuješ, já se na to vůbec necítím, vždyť mám už 36 let, obyčejný dělník, a ty mě chceš mít knězem? Je-li to tak, pak mě musíš ‚přesvědčit‘, nějak to povolání potvrdit.“

V té klinické smrti uslyšel hlas: „O všem se ví.“

Zajímavý sen – i když ne můj...

A tak jsem nastražil uši i srdce a čekal, co se bude dít. A dělo se! První „vlaštovkou“ byl sen paní, která se u minoritů starala o květinovou výzdobu. Jednou v sobotu po mši svaté mě zastavila a povídá: „Peťo, zdál se mně s tebou sen, viděla jsem tě, jak u minoritů sloužíš mši svatou. Ty už jsi čtvrtý, o kterém se mi toto zdálo. Pro mě je to vždy impuls, abych se za dotyčného modlila. A ti tři chlapi před tebou už >

... co s námi toto svědectví udělalo. Mrazení po těle a také posílení jistoty, že Bůh asi opravdu je.

Foto: Flickr, gga (CC BY-NC-ND 2.0)

jsou kněží. Já se za tebe budu modlit a ty o tom uvažuj.“

Na to se nedá nic říci, že? Ale další „ohnivé značky“ a znamení na sebe nedaly dlouho čekat.

„Vydej se na opuštěnou cestu!“

Po jiné sobotní mši svaté u minoritů jsem se dal do řeči s ministrantem, který se zde objevil poprvé. Svěřil jsem se mu, že uvažuji o kněžství, dělám si maturitu, a on mě překvapil sdělením, že je na tom podobně. Zašli jsme si posedět a na ukončení hovoru o povolání jsem otevřel tento verš Písma svatého: Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Ta cesta je opuštěná. (Sk 8,26) V tu chvíli nám bylo jasné, že nás Pán volá právě na tuto cestu ke kněžství, která je tak často opuštěná.

„Nemusíš se toho bát!“

Na Zelený čtvrtek, kdy kněží obnovují své kněžské závazky a děkují za dar kněžství, jsem zašel na mši svatou do kostela sv. Máří Magdalény. Byl tam nějaký nový, mladý kněz a mluvil tak zaníceně a vroucně o kněžství, že během kázání brečel. Ale ne jen tak trochu, ale opravdu to byl „doják“. No to by pohlo i volem. Brečet kněze při mši jsem ještě nikdy neviděl, silně se mě to dotklo, a tak jsem po mši

Řekl mi: „Když tě volá Bůh, pak se takové volání neodmítá.“

k němu zašel ke zpovědi a svěřil jsem se mu se svým rozhodováním o kněžství. Velmi mě povzbudil a ujistil, že se toho nemusím bát.

„Takové volání se neodmítá!“

V životě jsem nebyl na kněžském svěcení, ale během toho půlroku dvakrát. Jedno z nich bylo kněžské svěcení v Brně u minoritů, kde byl vysvěcen na řeckokatolického kněze Jiří Pleskač, statný padesátník, otec rodiny. Po oslovující mši jsem se ho ptal, jak se tak pozdě mohl rozhodnout. Jeho odpověď byla víc než výmluvná. Řekl mi: „Když tě volá Bůh, pak se takové volání neodmítá.“ Když se neodmítá, tak se neodmítá – a šel jsem se poradit na biskupství, co mám jako s tím svým voláním ke kněžství dělat. Otec Jarek Čupr mi doporučil, abych si našel nějakého kněze, se kterým bych si o svém povolání mohl promluvit, abych nebyl na takové zásadní rozhodování a rozlišování sám. Ihned mě napadlo, že by to mohl být otec Slouk, děkan od svatého Jakuba, vídával jsem ho občas u minoritů. A cestou z biskupství jsem ho potkal!

Těch znamení bylo mnohem víc

Otec Slouk mě pak také povzbudil, že je to povolání pravé. Tak jsem se přihlásil jako kandidát kněžství, úspěšně absolvoval pohovor u otce biskupa i psychotesty a po maturitě nastoupil do nultého ročníku semináře v Olomouci. A ten „byt z nebe“ jsem užíval jen tři roky, právě na dobu studia.

Těch znamení bylo mnohem víc, ale vybral jsem pro vás jen těchto pár střípků, abyste věděli, že Bůh je živý a působí i dnes k dobru lidí, dává se poznat a volá k následování.

otec Petr (zkráceno, titulky redakce) ■

Vybral jsem pro vás jen těchto pár střípků, abyste věděli, že Bůh je živý a působí i dnes k dobru lidí, dává se poznat a volá k následování.

Jak na to?

V těžkých situacích si člověk klade otázky: „Jak na to?“ nebo „Z kterého konce mohu tohle rozplést?“ Svatý Josemaria Escrivá de Balaguer, zakladatel Opus Dei, nám ukazuje cestu:

Když se opravdu odevzdáš Bohu, nebude potíží, které by dovedly otrástit tvým optimismem.

- Navykni si, třeba jen jednou týdně, vyhledávat Marii, abys s ní došel k Ježíši, a budeš žít více v přítomnosti Boží.
- Svatý růženec je mocná zbraň. Používej ji s důvěrou a podivíš se nad výsledky.
- Maria, učitelka modlitby. Hleď, jak prosí svého Syna v Káni. A jak naléhá důvěřivě, vytrvale. A jaký úspěch má. Uč se od ní.
- Snaž se najít každý den několik chviliek samoty, tak nutné k udržování vnitřního života.
- Nevynechávej návštěvy u svatostánku. Po svých obvyklých modlitbách řekni Ježíši přítomnému ve svatostánku vše o svých denních starostech. A on ti dá světlo a odvahu pro tvůj život křesťana.
- Mše je dlouhá, říkáš a já dodávám: protože tvoje láska je krátká.
- Vše, co činíme z lásky, dosáhne velikosti a krásy.
- Nezapomeň, že bolest je zkušebním kamenem lásky.
- V Kristu nacházíme všechny ideály. Je Král, je Láska, je Bůh.
- Čistota úmyslu – budeš ji mít vždy, když vždy a ve všem se budeš snažit líbit Pánu Bohu.
- Uvědomuješ si, že jsi slabý. A to také jsi. Přesto – spíše proto – tě Bůh vyvolil. Na tobě žádá pouze odevzdanost.
- Když se opravdu odevzdáš Bohu, nebude potíží, které by dovedly otrástit tvým optimismem.
- Jak málo máš lásky k Bohu, vzdáš-li se bez boje pod záminkou, že to není těžký hřích?
- V prvním řadě modlitba, pak pokání, na třetím místě, teprve na třetím místě činnost.
- Nečinnost je věc naprosto nepochopitelná u člověka s duší apoštola.

*Citáty připravil
P. Antonín Hráček a kol.
(z knihy: Josemaria Escrivá de Balaguer:
„Cesta“, Brno, Cesta, 1992) ■*

Až se přiblížíš ke svatostánku, vzpomeň si, že On na tebe čeká už dvacet století.

Dva přímluvci v nebi

Velká radost

Ráda bych přispěla svým zážitkem, který mě posunul ve víře o další „level“ výš (tedy o úroveň výš – pozn. redakce). Vychováváme s manželem tři děti – kluka a dvě holky, a když jsem se dozvěděla, že jsem opět těhotná, měla jsem obrovskou radost. Bylo to totiž po pětileté pauze, po mateřské. Radost se mnou sdílely i moje děti, manžel a také naši přátelé a širší rodina.

Terezka – šok v 33. týdnu

Těhotenství probíhalo normálně. Když jsem šla na pravidelnou prohlídku, bylo to ve 33. týdnu těhotenství, tak mi pan doktor oznámil, že miminko umřelo. Byla to pro mě velká bolest, rána. Nikdy jsem

nezažila takový smutek a strach, co bude dál. Musela jsem podstoupit stejný porod, jako když se rodí živé děti. Byla to holčička, dali jsme jí jméno Terezie. Všichni, za což jim moc děkuji, tuto ztrátu a bolest nesli se mnou a podporovali mě na dálku. Modlila jsem se stále, abych alespoň já zůstala naživu a ve zdraví pro svou rodinu. Boha jsem nikdy nezavrhlá, nikdy jsem nezapochoybovala o jeho vůli a o tom, že to, co se stalo, tak prostě má být. Víím, že je stále se mnou, ale otázku „Proč?“, tu jsem si stále kladla.

Přes veškerá vyšetření se vlastně nic nezjistilo, vše bylo v pořádku, takže mi zbývá přijmout to tak, jak to je, jiná možnost není... Pan farář byl s námi v naší bolestné chvíli, kdy jsme mohli Terezku

mít u sebe, a podporoval nás svou přítomností, která pro něj nebyla určitě jednoduchá. Moc mu děkuji. Je to ohromný člověk. Otec Bartoš je pro mě mým velkým duchovním vzorem.

Karlík

Netrvalo dlouho a zjistila jsem, že jsem opět těhotná. Strach a obavy byly, proto jsem se stále modlila, aby to vše dopadlo dobře. Těhotenství probíhalo, jak mělo, a najednou při další kontrole mi pan doktor oznámil, že miminko opět umřelo. Bylo to ve 21. týdnu těhotenství, kdy jsem musela podstoupit všechno znovu. Byl to chlapeček, dali jsme mu jméno Karel. Nic horšího si nikdo neumí přestavit. Tentokrát jsem měla namále, mohla jsem také

Foto: Flickr, moke076 (CC BY 2.0)

*Vychováváme s manželem
tři děti, a když jsem se
dozvěděla, že jsem
opět těhotná, měla jsem
obrovskou radost.*

Bůh tohle všechno ukázal, abych uvěřila, že jim nic zlého nehrozí, že jsou v pořádku a šťastní. A že o svých rodičích i sourozencích ví.

Foto: Flickr, QUOI Media (CC BY-SA 2.0)

umřít. Ale stále jsem nepřestala věřit. Otázku „Proč?“, tu už jsem si nekladla. Víím, že se s nimi jednou uvidím, a to je pro mě podstatné. Moje děti a manžel mi pomohli, abych to vše dobře zvládala.

Pro mě víc než pouhý sen

V nemocnici jsem musela podstoupit nutný zásah po porodu, v celkové narkóze.

... mohla jsem také umřít. Když jsem odjížděla na sál, manžel mi říkal, že tu na mě počká, tak ať se koukám vrátit!

Když jsem odjížděla na sál, manžel byl stále se mnou, říkal mi, že tu na mě počká, tak ať se koukám vrátit!

Během operace mě uvedli do spánku a já se pomalu potápěla do tmy. Na konci té tmy jsem uviděla světýlko, takovou malou tečku. Přibližovala jsem se k ní víc a víc, až jsem se nakonec ocitla na sluncem prosvětlené louce plné pestrých kvítků, které zářily barvami. Uprostřed louky jsem uviděla děti. Krásné malé a veselé děti. A když jsem se pořádně podívala, poznala jsem svoje dva andílky, Terezku a Káju. Byla jsem šťastná, rozběhla jsem se k nim, ale nešlo to, měla jsem nohy jako zalité do olova... Než jsem stihla cokoli říct, už byl u mě Karlík a řekl mi: „Maminko, prosím tě, vyříd' Honzíkovi (to je jeho bratr), aby nebyl smutný, že bych si s ním rád zahrál...“ Tím chci říct, že mi Bůh tohle všechno ukázal proto, abych víc uvěřila. Abych uvěřila, že jim nic zlého nehrozí, že jsou v pořádku a šťastní. A že o svých rodičích i sourozencích ví. Pro mě

Pro mě tato zkušenost znamená víc než jen to, že to byl pouhý sen.

tato zkušenost znamená víc než jen to, že to byl pouhý sen.

Dva přímluvci v nebi

Vím, že moje víra se zase prohloubila a moje důvěra v Boha povyrostla. Víím, že teď už mám v nebi dva přímluvce, kteří jsou stále se mnou v mém srdci. Nikdy na ně nezapomenu, protože jsem je pod svým srdcem nosila celou dobu. Kdo může říct, že už má dva přímluvce v nebi? Já to můžu říct a jsem za to ráda.

Helena (zkráceno, titulky redakce) ■

Základem je rodina, tam vše dobré začíná

Olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera jsme požádali o rozhovor na téma „rodina“. Jeho odpovědi byly tak zajímavé, že by byla škoda cokoliv zkracovat. Najdete je tedy nejen v tomto, ale i v následujících číslech časopisu „Milujte se!“.

V poslední době jste vydal řadu pastýřských listů zaměřených na rodinu. Proč téma rodiny považujete za tak důležité?

Česká biskupská konference vyhlásila tento rok Rokem rodiny na připomínku Roku rodiny vyhlášeného OSN před dva-

ceti lety. Téma rodiny vidím jako zásadně důležité jak pro církev, tak pro společnost, a proto jsem se rozhodl věnovat rodině všechny pastýřské listy tohoto roku. Bez dobrých rodin totiž ani církev, ani společnost nemá budoucnost.

Jaká je u nás situace rodin? Nejen po ekonomické stránce, ale i po stránce duchovní?

Situace rodin u nás je velmi pestrá. Máme nádherné rodiny, ale taky mnohé v krizi

a mnohé, tvrdě řečeno, zkrachovalé. Nedávno mi napsali krásný dopis jedni manželé, kteří se teprve po dvaceti letech manželství, které se dostalo do krize, společně připravovali na biřmování. Udělali

... je šťastná, když udělá šťastným druhého.

Foto: Flickr, gwillmore (I HATE THE NEW LAYOUT) (CC BY-NC-SA 2.0)

Kdo začíná intimitou, jako by stavěl dům od střechy.

Foto: Flickr, justenoughfocus (CC BY-NC-ND 2.0)

krásnou zkušenost. Když během přípravy začali žít duchovně, manželská krize zmizela sama. To je důležitý poznatek i rada.

Mohl byste mladým poradit, jak mají vysvětlit svým vrstevníkům ve škole, co znamená láska a k čemu je vlastně potřebná svatba a proč je špatné mít intimní vztahy před svatbou?

Nejdůležitější je objevit skutečnou lásku, která je víc než city nebo sex. Skutečná láska není sobecká, protože nehledá sebe, ale druhého, nechce si přivlastňovat, ale chce dávat, je šťastná, když udělá šťastným druhého. Opravdová láska je věrná, ne na chvíli. Skutečná láska není možná bez Boha, protože Bůh je Láska. (Někteří nevěřící sice Boha neznají, ale jsou mu blízko právě proto, že opravdu milují.) ▷

Je jako horolezec, který se strašně těší na vrchol, tak se tam vyveze vrtulníkem, ale pro svou lenost se nikdy nenaučí šplhat a překonávat překážky.

Jako by říkali: dnes tě mám šíleně rád, ale budu s tebou jen tak dlouho, dokud se mi budeš líbit a budeš mě bavit...

... pak tě jako nepotřebného opustím, protože mi nejde o tebe, ale o mě.

Foto: Flickr, andedam (CC BY-NC-SA 2.0)

O Boží požehnání k manželství nestojím, protože si věřím a spoléhám jen na sebe...

láska vrcholem manželské lásky, ne nezávaznou zábavou. Kdo začíná intimitou, jako by stavěl dům od střechy. Je jako horolezec, který se strašně těší na vrchol, tak se tam vyveze vrtulníkem, ale pro svou lenost se nikdy nenaučí šplhat a překonávat překážky. Jako z takového líného nadšence nikdy nebude dobrý horolezec, tak z milovníka, který začíná vrcholem manželského vztahu, nebude dobrý manžel či manželka, otec či matka.

Takže lidská láska nestačí ke společnému štěstí i bez svatby?

Lidé, kteří se nechtějí zavázat manželským slibem, jako by říkali: dnes tě mám šíleně rád, ale budu s tebou jen tak dlouho, dokud se mi budeš líbit a budeš mě bavit, dělat mě šťastným. Pak tě jako nepotřebného opustím, protože mi nejde o tebe, ale o mě. O Boží požehnání k manželství nestojím, protože si věřím a spoléhám jen na sebe. Dokud se takoví lidé neobrátní znovu k Bohu, nemají právo na odpuštění ve zpovědi a na svaté přijímání.

Dokud se takoví lidé neobrátní znovu k Bohu, nemají právo na odpuštění ve zpovědi a na svaté přijímání.

Mnozí si myslí, když je ovládne silný cit, že dokáží milovat i bez Boha, že si stačí na své štěstí sami. Pak se diví, že se jim

to rozpadlo, nebo dokonce vyčítají Bohu, jako by za to mohl on, a zlobí se na něj. Podle Boží představy má být sexuální

Připravila Anna Bekárková ■
(pokračování v příštím čísle)

Krok správným směrem

„Rodina je malá církev. Proto se rodina společně modlí, předává víru a slaví svátosti,“ napsal ve svém pastýřském listě Mons. Jan Graubner.

Modlí se? Vydrží!

Blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty říkávala: Rodina, která se modlí, trvá. Dodejme: Trvá, protože plní své základní poslání, upevňuje svou identitu rodinné církve a čerpá z Božího pramene základní živiny pro život rodiny. V modlitbě se otevírá Bohu a jeho lásce, bez níž nemůže být šťastná. S důvěrou svěřuje své potřeby Bohu a zakouší jeho pomoc. Ujišťuje se, že není opuštěná, když je s ní Bůh. Roste v lásce a velikorysosti, když prosí za druhé. Učí se odpouštět, když denně prosí za odpuštění Boha. Vzájemným odpuštěním se osvobozuje od starých zranění a zklamání, bourá přehradu narostlé z mlčení a hradby nedorozumění, zakouší radost z vnitřního osvobození a nachází novou naději.

Alespoň krok

V některých rodinách se společně modlíte pravidelně, někde jen o svátcích, někde vůbec ne. Prosím každého z Vás, abyste udělali aspoň jeden krok správným směrem. Kde se nemodlíte společně vůbec, začněte aspoň krátkou modlitbou před společným jídlem. Kde se modlíte jen občas, modlete se častěji. Kde se modlíte denně, pokuste se Vaši modlitbu zlepšit. Váš krok správným směrem je velice důležitý.

Od etapy k etapě...

Modlitba v rodině se prožívá jinak, když se spolu modlí mladí bezdětní manželé, jinak s malými či velkými dětmi, jinak když manželé stárnou. Možná jste udělali dobrou zkušenost se společnou modlitbou v některé životní etapě, a protože jste nedozráli do další etapy, tak jste se společnou modlitbou skončili. Začněte znovu hledat vhodný způsob Vašeho společného otevírání se Bohu.

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký ■
(z pastýřského listu k 1. neděli adventní
2013; titulky redakce)

Kde se nemodlíte společně vůbec, začněte aspoň krátkou modlitbou před společným jídlem.

Kde se modlíte denně, pokuste se Vaši modlitbu zlepšit. Váš krok správným směrem je velice důležitý.

Svatba ať je slavnost!

Při setkání papeže Františka se snoubenci zazněla otázka: „Svatosti, v těchto měsících jsme zaměstnání spoustou příprav na svoji svatbu. Můžete nám dát nějakou radu k tomu, jak správně svatbu slavit?“

Slavnost, ale křesťanská!

Konejte ji jako slavnost, protože svatba je slavnost, křesťanská slavnost, nikoli světská. Nejhlubší důvod radosti onoho dne nám ukazuje Janovo evangelium. Vzpomínáte si na svatbu v Káně? V jedné chvíli dojde víno a zdá se, že slavnost se nevyvede. Představte si to, končit slavnost pitím čaje. To nejde! Bez vína není slavnost! Na Mariinu prosbu se v oné chvíli Ježíš poprvé zjevil a vykonal znamení: proměnil vodu ve víno a tak sva-

tební slavnost zachránil. To, co se stalo v Káně před dvěma tisíci lety, se vlastně stává na každé svatbě. Vaše manželství činí plným a hluboce pravdivým právě přítomnost Pána, který se zjevuje a dává milost. Jeho přítomnost dává „dobré víno“. On je tajemstvím plné radosti, která opravdu rozechřívá srdce, Ježíšova přítomnost v této slavnosti. **Slavnosti krásné, ale s Ježíšem, nikoli ve světském duchu! A je-li Pán přítomen, je to znát.**

Důležité a důležitější...

Současně však bude dobré, bude-li vaše manželství střídme a dá vyniknout tomu, co je opravdu důležité. Někteří si dělají větší starosti s vnějšími znaky, hostinou, fotografiemi, oblečením a květinami... To jsou na svatbě důležité věci, ale jediné pokud ukazují pravý důvod vaší radosti: Pánovo požehnání vaší lásce. Udělejte to tak, aby vnější znaky vaší slavnosti,

podobně jako víno v Káně, ukazovaly Pánovu přítomnost a připomínaly vám a všem původ a důvod vaší radosti.

A nezapomeňte: pak přijde to hlavní – každodenní práce

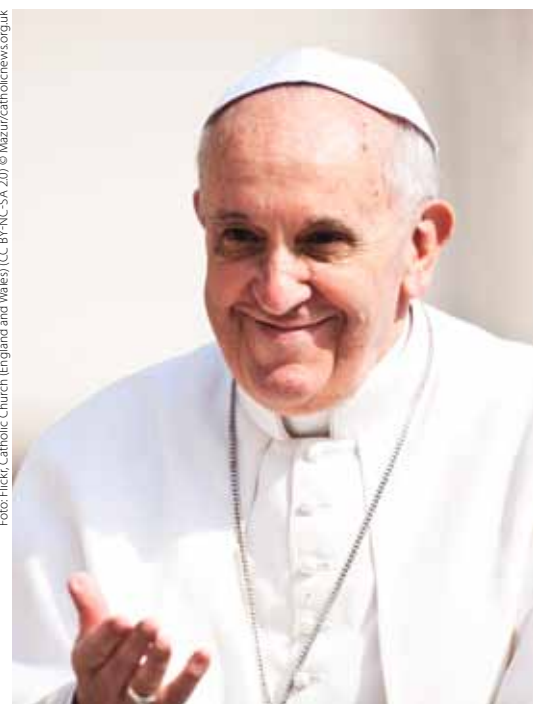
Ale ještě něco bych rád zdůraznil. Manželství je také každodenní práce, dalo by se říci řemeslnická práce, klenotnická práce, protože manžel má za úkol činit ženu více manželkou a manželka má muže činit více manželem. Je třeba růst také lidsky, jako muž a jako žena. A to se děje mezi vámi. **Tomu se říká společný růst. Nepřichází to ze vzduchu! Pán požehná, ale vychází to z vašich rukou, z vašich postojů, způsobu života, způsobu vzájemné lásky.** Vzájemně si umožňujte růst! Počínajte si vždy tak, aby druhý rostl. Pracujte na tom. A tak si myslím, že jednoho dne půjdeš s manželem po ulici svého města a lidé budou říkat: „Podívejte, to je krásná žena! A podívejte, jak jemu to sluší!“ Toho je třeba dosáhnout, abyste si totiž vzájemně, jeden druhému, umožňovali růst. A to bude odkaz, který zůstane dětem, že totiž měli tatínka a maminku, kteří rostli společně a jeden druhému umožňovali, aby byli více mužem a ženou.

papež František ■
(podle Rádio Vaticana,
zkráceno, titulky redakce)

Foto: Flickr, Michael Coleman (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicnews.org.uk

Někteří si dělají větší starosti s vnějšími znaky, hostinou, fotografiemi, oblečením a květinami... To jsou na svatbě důležité věci, ale...

Foto: Flickr, Jon Blair Photo (CC BY-NC-ND 2.0)

Svatební noc – je to mýtus?

Tak už ho máme za sebou... Den plný napětí, trocha obav, aby to všechno dobře dopadlo, ale i radosti a štěstí. Něco takového člověk prožije jen jedinkrát za celý život. Užívám si poslední chvíle v princeznovských svatebních šatech. Za chvíli se rozloučíme s našimi nejbližšími, kteří ještě zůstali na hostině, a také pomalu vyrazíme. Kam? Prožít svou první svatební noc.

Mnohých se vlastně jakoby netýká...

Snad žádný jiný den v životě, respektive noc, není popisována s tak rozdílnými pocity jako právě tato. Na jedné straně jsou tu „ostřílené páry“, které spolu žijí před svatbou už léta. Na straně druhé jsou ti, kteří naprosto netuší, do čeho jdou, kteří se chtějí odevzdat tomu jedinému až po svatbě.

„Svatební noc je mýtus,“ říkali nám občas s mírným úsměvem na tváři naši známí, kteří si ji už prožili. Jak „to bude“ u nás, samozřejmě netušíme. Možná i proto je u lidí, kteří se rozhodli žít

v předmanželské zdrženlivosti, zahalena svatební noc jakýmsi nádechem obav a nejistot. Přispívá k tomu i fakt, že na toto téma se sotva kde něco dočtete nebo dozvíte. A tak nezbyvá, než si tím vším prostě projít... „Jsem zvědavá na ten trapas mé svatební noci,“ říkala před časem má dosud nezadaná kamarádka, jako by se snad měla za co stydět. To ještě nevěděla, že tam, kde jdou dva lidé spolu, není místo pro trapas. Pro oba je to poprvé. Ani jeden z nich netuší, „jaké to bude“, oba se budou učit, oba si na sebe budou postupně zvykat a oba se budou teprve postupně přestávat před sebou stydět. ▶

Vše se člověk učí – nespěchej

„Je krásné, když se na první sexuální spojení ti dva těší, ale spíš by si od těchto chvil neměli mnoho slibovat a myslet si, že hned o svatební noci se budou úplně dokonale milovat,“ radí psycholožka Hana Imlaufová. Měli by to vnímat spíš jen jako noc, kdy poprvé ulehnu spolu do postele a kdy se po celém tom náročném dni třeba jen stulí k sobě s vědomím, že už jsou svoji a že mají před sebou celý život. „Mnohdy o svatební noci ani nemusí k sexuálnímu spojení dojít. Pokud si ti dva svá očekávání sdělí již před svatbou, pokud si poví, že od té bezprostřední noci nebudou nic očekávat, zvlášť budou-li unavení, pak se nemusí stresovat. V nejbližším období líbánek k milování určitě dojde,“ říká Hana s tím, že zklamání mohou být po svatební noci novomanželé právě z nenaplněných očekávání.

„Když jsme se blížili po svatbě domů, byla ve mně obava, jak se ten večer bude vyvíjet,“ vzpomíná Hana. Dodává, že je důležité, aby muži věděli, že nemají být nedočkaví, aby neměli pocit, že to „musí zmáknout“ hned během první noci. Ženě pomůže, když k ní přichází muž po špičkách, pomáhá jí při objevování vlastního těla. Najednou se jí dotýká tam, kde se jí nikdy nikdo nedotýkal. A proto je hodně důležité, aby nespěchali. Žena také totiž většinou potřebuje více času k tomu, aby postupně odkládala před manželem stud.

„Trpělivost se vyplatila – čím jsme spolu déle, tím lépe si rozumíme, a nejen v této oblasti.“

Míša

„Myslím, že v téhle situaci zažíváme kousek ráje, dostáváme se do situace, kdy Adam a Eva byli nazí, ale nestyděli se, protože to bylo podle Božího řádu,“ říká Hana. Je ale třeba společně mluvit, komunikovat o tom, co zrovna cítím, co je mi příjemné a co ne.

Nejrůznější zkušenosti – člověk je vždy originál

„Netušila jsem, jak to u nás všechno bude probíhat, ale hned o svatební noci jsme počali naše první dítě,“ říká Martina s tím, že to ale není zas tak běžné. Někteří lidé si dávají čas na společné sžívání se a pak teprve začnou plánovat rodinu, jiným se zase hned nedaří. „U nás to prostě byla rychlovka,“ směje se mladá maminka.

„Naše první dny po svatbě byly trochu zvláštní. Sice jsme byli manželé, ale já si připadala jako bratr se sestrou. Trvalo nám totiž asi týden, než se nám poprvé

Foto: iStock, Shutterstock (CC BY-NC 2.0)

povedl pohlavní styk. Nechácala jsem to, nevěděla jsem, co se děje. Určitě byla chyba, že jsme o tom nekomunikovali. Já totiž dokonce ze začátku manžela podezírala, že se mu nechce,“ vzpomíná Jana. Až později se dozvěděla, že Petr chtěl, ale proto, že chtěl tak hodně, nedařilo se... „Je strašně důležité o tom všem mluvit hned od začátku. Aby se jeden z novomanželů necítil odstrčený, podvedený, nebo že mu ten druhý něco tají,“ radí Jana všem nastávajícím.

U Jitky a Romana byl zase problém opačný: „Je to prý sice docela časté, ale já o tom před svatbou nevěděla,“ vzpomíná Jitka. Hned po svatbě jeli na líbánky, ale milování se jim prostě nedařilo. „Až když jsme se vrátili, navštívila jsem svého gynekologa. Ten nám pomohl vytvořit cestu pro mého manžela, protože panenská blána byla příliš silná. Kdybychom to věděli dřív, mohli jsme si líbánky víc užít,“ směje se Jitka a dodává, že pro novomanžele je nejdůležitější vědomí, že spolu budou celý život, a proto by je podobné komplikace neměly příliš znejistit.

Foto: Flickr, Gwenaél Plasier (CC BY-NC-SA 2.0)

„Navíc je to, jako když se učíte řídit. Na začátku váš intimní život nebude úplně dokonalý. Je to, jako byste sedli prvně za volant a mysleli si, že bez problémů dojedete z Prahy do Brna,“ říká Jitka. Každá jízda se ale časem vypiluje a po nějaké době manželství zjistíte, že už jste celkem zruční „řidiči“.

„Trpělivost se vyplatila...“

„Svatební noc byla zároveň naší první nocí v novém bytě. Tou dobou jsme tam ještě neměli zapojenou elektřinu, tak jsme svítili svíčkami, což mělo určitě něco do sebe,“ vzpomíná Míša. „Byla to zároveň naše první společná noc se vším všudy,

protože jsme spolu před svatbou nežili. Po fyzické stránce je svatební noc určité mýtus – tedy alespoň pro ty, pro které je to nové. Svou roli hraje strach a nervozita i únava ze svatby a také záleží na fyzické stránce ženy – jestli dokáže překonávat bolest, která je s tímto prvním zážitkem u některých spojena. Rozhodně pomůže se uvolnit, nepodléhat pocitu, že se jedná o »manželskou povinnost«, která musí být okamžitě splněna,“ říká Míša s tím, že u nich se úspěch dostavil až třetí den po svatbě. „Byla jsem ráda, že se mnou měl můj muž trpělivost. Nedokážu si představit, jak by to vypadalo, kdybychom spolu chtěli zkusit žít třeba hned na začátku zná-

mosti, jak to někteří lidé dělají. Možná by po těch prvních neúspěšných pokusech přišlo rozčarování a mysleli bychom si, že se k sobě nehodíme. Trpělivost se vyplatila – čím jsme spolu déle, tím lépe si rozumíme, a nejen v této oblasti,“ uzavírá.

Gynekolog: Většinou opravdu stačí jen trpělivost...

Gynekolog MUDr. Mário Šmehil potvrzuje, že se o tom mnoho nemluví, ale řada žen je po prvním pohlavním styku zklamaná, může krváčet, mít velké bolesti. A to i opakovaně. Přitom jejich očekávání byla rozhodně jiná. Lékař říká, že ve většině případů pomůže čas. Postupně si manželé na sebe zvyknou i po fyzické stránce. „Pokud mají ženy problémy, je dobré, aby je řešily, aby se přišly poradit. Zažil jsem případy, kdy se panenská blána neporuší celá, ale jen zčásti. Takové ženy potom trpí při pohlavním styku opakovanými bolestmi. Jsou situace, kdy lze obtíž řešit chirurgicky, ale většinou stačí opravdu jen trpělivost,“ zdůrazňuje gynekolog. ▶

„Žijeme v situaci, kdy křesťané brání tělesnost a sex. Uvědomili jsme si, že sexualita je nám dána, pochází od Boha a má spirituální hodnotu.“

Fabrice Hadjadj, francouzský filozof

Nic není ztraceno

Když jsem hledala svého životního partnera, několikrát jsem byla postavena do situace, kdy kluk, kterého jsem potkala, byl nevěřící a měl předchozí zku-

Bůh je milosrdný a odpustí vše, když ho o to prosíme. Proto i my musíme umět odpustit.

šenosti, nebo dokonce kdy byl věřící, a také už s někým žil. Nejprve jsem to zásadně odmítala. Byla jsem z toho smutná, zmatená. Vadilo mi, že se mě snaží přesvědčit, že už je dnes jiná doba. Vnitřně jsem to tak necítila. Byla jsem po tom všem zklamání přesvědčena, že jiného než „čistého“ kluka nechci. Pak mi ale postupně došlo, že pokud je to „ten pravý pro mě“, může to zahrnovat i to, že už s někým žil. Zásadní pro mě bylo uvědomění, že Bůh je milosrdný a odpustí vše, když ho o to prosíme. Proto i my musíme umět odpustit. Nakonec mi Bůh poslal do cesty mého muže, který také neměl předchozí zkušenosti,

a jsem za to Bohu moc vděčná. Ovšem všichni jsme jen lidé a život nás dostává do různých situací. Navíc vždy se dá začít znovu...

Kateřina Šťastná (autorka knihy „Jedeme v tom spolu. Umíš v tom chodit i po svatbě?“ – viz upoutávka na straně 61 – toto svědectví je úryvkem z její knihy) ■

Ema

Ema působila ve Španělsku rok jako au-pair. Zamilovala se tam a podlehla naléhání temperamentního Španěla. Bylo to jen jednou, ale mnoho let si to vyčítala. Vzpomínám si, jak mi smutně říkala, že ji to moc mrzí a že by to ráda vzala zpět, ale už to nejde... Tehdy jsem s ní soucítila a litovala ji. Dnes už bych ji asi dokázala líp povzbudit. Ano, chápu její smutek, ale když všechn ten smutek a lítost předloží před Pána, nemusí se bát, že jí Bůh neodpustí a díky tomu i ona sama sobě a budoucí milující partner též. A pak může začít znovu.

Jana a Jan

Jan a Jana spolu sice žili několik let před svatbou, ale v momentě, kdy se rozhodli, že vstoupí do svátosti manželství, si řekli, že s milováním počkají až do svatby. Nebylo to úplně snadné, ale zvládli to a těšili se spolu na to, že začnou znovu. Dodávají, že je důležité mít pokoru. Přiznat chybu, ale nehnípat se v ní a udělat za ní tlustou čáru.

Někteří lidé jsou stresováni tím, že manželství před Bohem je plně uzavřeno ne po obřadu v kostele, ale až tehdy, je-li fyzicky „naplněno“... U někoho je to

Foto: Flickr, smcgee (CC BY-NC 2.0)

Umění komunikace

Hana a Petr Imlaufovi, kteří už pětadvacet let připravují snoubence na manželství, radí: „Hovořte o hranicích v tělesném sblížení, učte se komunikovat o svých tělech ještě před svatbou. Těšte se na tělesné sblížení spolu. O to snáze se vám totiž po svatbě bude mluvit o jeho

konkrétním prožívání.“ „Poměrně málo se o tom mluví, ale je opravdu potřeba učit se komunikovat o svém těle, o tom, co je mi příjemné a co ne,“ říká Hana. Jsem-li s tím, komu mohu plně důvěřovat, nemusím se bát. Ono „odevzdávám se tobě a přijímám tě“ v sobě zahrnuje i to, že se to třeba napoprvé nepovede...

třeba až za týden nebo za delší dobu... To období mezi tím je zvláštní, ale dává člověku prostor pro přemýšlení, pro uvědomění si, že k sexuálnímu životu nutně patří také zdrženlivost, jdou v intimním životě ruku v ruce. Stále je třeba mít na mysli, že partner je pro mě darem.

Odevzdávám se ti a přijímám tě

P. Jan Balík k tomu říká: „Člověk je jednota duše a těla. To, co říká slovy, má vyjadřovat i svým tělem. Slovy manželského slibu jeden druhému říká, že se mu odevzdává a zároveň druhého přijímá, a to bez výhrad. Tento slib je pak pochoptitelně prožíván i na rovině tělesné, kdy lidské tělo muže a ženy »hovoří« ta stejná slova, jaká byla řečena při slibu. Proto říkáme, že manželství je platné a dokonané, když si po slovech slibu manželé vyměnili slib i svým intimním sexuálním způsobem, tedy souloží.“ Ihned dodává, že žádný stres není namístě: „U člověka není nic najednou. Nejdříve je známost, pak slib a nakonec přijde i řeč lidského těla. Známost většinou netrvá krátký čas, na svatbu se též připravujeme poměrně dlouho a tělesné setkání v intimitě manželství vyžaduje také svůj čas. Je důležité ukazovat snoubencům, zvláště těm, kteří se snaží o zachování předmanželské zdrženlivosti, že pokud se nechťejí vystavit velkému nebezpečí zklamání, je třeba s intimitou nespěchat. Není nic divného na tom, že se nejprve jeden před druhým stydí, že je jeden či druhý v rozpacích, jak

Foto: Flickr, drukaman "andré ferreira" (CC BY-NC 2.0)

postupovat. Sexualitě se prostě člověk učí. Hledá, jak vyjádřit svým tělem lásku – sebedarování – druhému. Znamená to projít cestu od prožívání krásy, pohlázení, políbení, přitulení až po hledání erotogenních zón a nakonec po nalezení vlastní řeči těla. Ostatně, protože jsme jednota těla a duše, je zřejmé, že celý život se manželé učí lásce. Naučit se sexualitě vyžaduje tedy tak jako vše trpělivost, velkou lásku a vzájemné naslouchání. Manželé, kteří mezi sebou nejsou ochotni hovořit o svých tělesných prožitcích a tužbách při milování a nejsou

ochotni vyslechnout druhého a snažit se mu přizpůsobit, zažijí asi mnoho zbytečné bolesti. Z malé komunikace a neučení se tělesné lásce a zároveň z vysokých očekávání se vyvine nejedno zklamání žen, které při souloži neprožívají rozkoš. Připadají si pak jen manželem využívané,“ uzavírá P. Jan.

Kateřina Štátná ■

(z knihy „Jedeme v tom spolu. Umiš v tom chodit i po svatbě?“ Paulinky, 2014; možno objednat na www.paulinky.cz – viz upoutávka na této straně)

„Z malé komunikace a neučení se tělesné lásce a zároveň z vysokých očekávání se vyvine nejedno zklamání žen, které při souloži neprožívají rozkoš. Připadají si pak jen manželem využívané.“

P. Jan Balík

Kateřina Štátná

Jedeme v tom spolu. Umiš v tom chodit i po svatbě?

Odevzdala jsem se ti a přijala jsem tě za manžela. Teď momentálně mě šíleně štveš, žes mi vytkl to a to, že už se zase nemůžeme shodnout, ale i s tím jsem musela počítat a počítala. Nesu s tebou dobré i zlé.

Právě nad tím dobrým i zlým, co nás v manželství potkává se zamýšlí tato knížka. Není to návod jak to udělat nejlépe. Takový totiž neexistuje. Nabízí ale pohledy a zkušenosti lidí, kteří již v manželství žijí, a těch, kteří manželům stojí nablízku a podporují je.

Kateřina Štátná (*1979) vystudovala publicistiku, od roku 2004 je redaktorkou *Katolického týdeníku*. Je vdaná a s manželem mají tři děti. V nakladatelství Paulinky již vyšla její úspěšná kniha o hledání partnera a společných začátcích *Umiš v tom chodit?*.

95 stran, 130 Kč, možno objednat na www.paulinky.cz

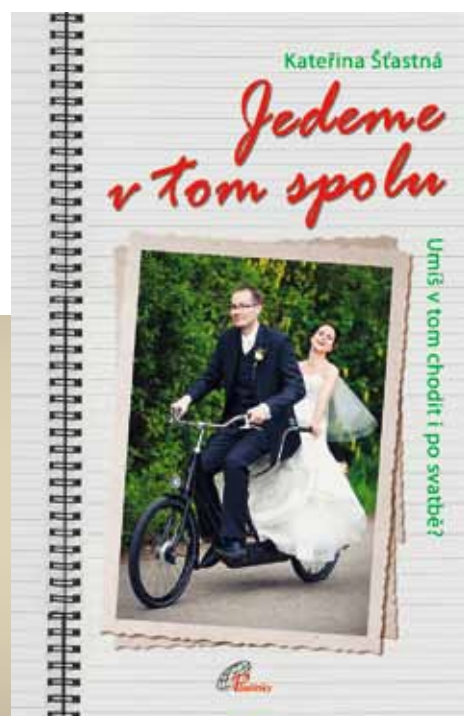

Foto: Nakladatelství Paulinky

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Společenství čistých srdcí je v naší zemi přítomno již devátým rokem. Za tuto dobu se přidalo již mnoho mladých. Je krásné, že myšlenka krásných a čistých vztahů není ani dnes mladým lidem cizí. Kdo by netoužil po hezkém a naplněném vztahu. Ale takový vztah se podobá tomu, když horolezec stojí pod velkou skalní stěnou a promýšlí, jak ji zdolá, kam zaseká

skoby, aby se jistil – a vidí, jak náročná to bude cesta. Stojí ho to opravdu hodně úsilí, než se může s velkým vydechnutím a úžasným uspokojením konečně nahoře rozhlédnout a říct si, že to stálo za to.

Je krásné slyšet od mladých lidí, že jsou vděční, že Společenství čistých srdcí u nás existuje, a že kdyby do něho nevstoupili, tak to možná s jejich životem dopadlo

všelijak. Svatý Pavel na konci svého života bilancuje: svůj běh jsem skončil, dobrý boj jsem bojoval (srov. 2 Tim 4,7). Každý člověk potřebuje vědět, že má před sebou nějaký cíl a něco smysluplného, za čím může jít. Když člověk ví, že má na své cestě pomoc, jde se mu mnohem lépe. A když si člověk sám vyzkouší, jak ta pomoc funguje, může o tom pak i sám svědčit.

Foto: Flickr, urbanartcore.eu (CC BY-NC 2.0)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvalu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.
Amen

Když se člověk stane členem Společenství čistých srdcí, neznamená to, že nebude mít žádná pokušení ani žádné problémy.

Je dobré znát hranice. Mnoho mladých se ptá: Kam až můžu zajít? Někdy takové dotazy připomínají otázku, kolikrát si smím přivonět ke květině, aby se mi z její silné vůně nezatočila hlava. Ve chvíli, kdy začnu trhat okvětní lístky, už nikdy nebude květina květinou. Bude to zničená květina, pošlapaná a zneuctěná...

Je nesmírně krásné, když mladí lidé dokáží mít ve vztahu úctu jeden k druhému. Úctu takovou, že respektují jeden druhého se vším všudy a nikdy by neudělali nic, co by druhému mělo ublížit. Člověk se vlastně učí respektu celý život. Zraňovat se dá i slovy, pohledy, gesty, zraňovat mohou i nepříjemné doteky, tužby a také naléhání, přesvědčování, nátlak či donucování. Z toho všeho pak pramení celá řada zranění, která ve vztahu nejen zůstávají, ale mohou být i příčinou jeho rozpadu.

Když se člověk stane členem Společenství čistých srdcí, neznamená to, že se automaticky stane svatým, že bude mít okamžitě čisté srdce, nebude mít žádná pokušení ani žádné problémy. Ale je to přihlášení k hodnotám čisté lásky, o které se člověk chce snažit a dostává se mu na této cestě podpory a povzbuzení od druhých nebo možnost potkat jiné mladé, podobně smýšlející. To má určitě smysl i v dnešní době, která vyznává jiné hodnoty, a neztrácí to na své nadčasové přitažlivosti.

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem. ■

Je to přihlášení k hodnotám čisté lásky.

SČS „v Kostce“

V SČS nejde o nic nového. Mladí lidé se jen hlásí k osvědčenému učení katolické církve a vzájemně se podporují příkladem i modlitbou.

Foto: P. Krzysztof Dedek

Zajímá tě, o co vlastně ve Společenství čistých srdcí (SČS), které má už víc než tisíc členů, jde?

O co se snažíme ve Společenství čistých srdcí

- ▶ jít za ideálem čistého srdce (ideál čistého srdce je zde pojímán velmi široce, nezahrnuje pouze sexualitu);
- ▶ chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost, a snažit se žít v souladu s 6. a 9. přikázáním Desatera;
- ▶ znát učení Církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout jej;
- ▶ rozvíjet ve všech směrech ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě;
- ▶ nezapomínat žít podle ostatních přikázání Desatera a rozvíjet ostatní prvky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí...).

Kdo může do SČS vstoupit

- ▶ členem SČS se může stát každý svobodný člověk starší 15 let, který chce žít podle výše uvedených bodů;
- ▶ nezáleží na dosavadním způsobu života, důležité je rozhodnutí pro současnost a budoucnost.

Shrnutí

V SČS nejde o nic nového. Mladí se jen hlásí k osvědčenému učení katolické církve. Rozhodují se, že se budou snažit růst k ideálu čistého srdce. Vzájemně se podporují příkladem i modlitbou.

P. Marek Dunda ■

Ideál čistého srdce ve Společenství čistých srdcí (SČS) nezahrnuje pouze sexualitu!

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmýšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

Virtuální pouť do Svaté země a na Sinaj

Najdete ji na internetové adrese
<http://svata-zeme.tv-mis.cz>. Cílem bylo vytvořit kvalitní záznam, který zachytí všechna místa navštěvovaná při poutích. Na obrazovce svého počítače připojeného k internetu si je můžete prohlédnout, poslechnout si výklad a díky bonusovému materiálu se i „zúčastnit“ bohoslužeb: v Betlémě, na hoře Sion v Jeruzalémě, v Káně Galilejské, na Hoře blahoslavenství nebo třeba v Judské poušti...

Název „virtuální realita“ se dnes používá pro zdání skutečnosti, které je navozené technickými prostředky. A opravdu: celý materiál je zpracován tak, abyste při něm mohli vnímat i atmosféru pouti. Doslova „být při tom“ – včetně nastupování do letadla, startu a přistání, přesunů na jednotlivá posvátná místa nebo odpočinku v hotelu...

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se